

Hồi 13**SÁT THỦ KIẾM VƯƠNG**

Nhìn những tờ giấy vàng mà Như Bình rung mình, da ốc nổi đầy người, xương sống nàng lạnh ngắt. Nàng lí nhí hỏi:

- Lâm đại ca ơi, ma đến thật rồi. Ma đang đến... Ma đang đến.

Như Bình không nghe Thành Tử đáp lời mình. Nàng hồi hộp hơn hỏi tiếp:

- Đại ca, bộ người đang xuất hồn hả?

Như Bình vẫn không nghe Thành Tử đáp lời. Nàng lắc vai Thành Tử:

- Đại ca... Lâm đại ca, người làm sao vậy?

Như Bình ngỡ như tinh thần của Thành Tử đã bị những tờ giấy vàng mã hốt hồn mà không biết đến nàng nữa.

Như Bình càng hồi hộp hơn:

- Lâm đại ca tỉnh lại đi !

- Lâm mỗ đâu có chết và cũng đâu có bất tỉnh.

Như Bình mừng rỡ:

- Đại ca làm Như Bình sợ đến hồn siêu phách lạc. Phải những bằng hữu của Lâm đại ca sắp đến?

- Bằng hữu nào?

- Thì những con ma bằng hữu của đại ca đó.

Lâm Thanh Tử lắc đầu:

- Tổng huynh, Kha huynh, và Mộng muội muội sợ không đến mà chính ta và nàng sắp biến thành ma.

Như Bình hốt hoảng hơn sau câu nói của Thành Tử:

- Nghĩa là sao? Tại sao chúng ta lại biến thành ma?

Nàng lắc đầu:

- Không không, Như Bình không muốn thành ma đâu.

- Thì Lâm Thanh Tử cũng đâu có muốn biến thành ma lúc này, nhưng sợ dù muốn hay không cũng không do mình quyết định.

- Chẳng lẽ những tờ giấy vàng mã kia có thể giết chết được đại ca sao.

- Mười Lâm Thanh Tử cũng khó mà sống chứ đừng nói một mình Thành Tử.

- Tại sao chúng ta phải chết chứ.

- Bởi vì họ đã rải giấy vàng mà tiễn chúng ta đi.

Như Bình rung mình run rẩy:

- Lâm đại ca có cách gì không?

- Ai cũng có phần số.

Lâm Thanh Tử đứng lên cùng với Như Bình. Như Bình liếc trộm Thành Tử nhỏ giọng hỏi:

- Những tờ giấy vàng mà kia đâu có gì mà khiến đại ca thất thần như vậy chứ.

- Nàng sẽ biết ngay thôi mà.

Hai người đi lần ra cửa. Đứng ngang cửa nhìn ra ngoài sân cổ miếu, Như Bình thấy một cổ áo quan trắng toát. Đứng ngay trước cổ áo quan là một người vận bạch y, mặt che kín bằng một vuông vải trắng, có thể nói y đang khoác một màu tang tóc thì đúng hơn.

Hai con mắt của người đó sáng ngời, đôi tinh nhãn của Lãnh Nhật Phong. Lâm Thanh Tử nhìn ánh mắt người đó ngờ ngợ đó chính là ánh mắt của Lãnh Nhật Phong, nên không khỏi ngỡ ngàng.

Đứng ngay phía sau cổ quan tài là Chu Thể Loan. Nàng cũng vận bạch y như gã kiếm thủ.

Như Bình hỏi:

- Các người là ai?

Thể Loan nhìn Như Bình:

- Bản nương thiếu một cổ áo quan cho cô nương.

Nàng dờn thu nhãn nhìn lại Lâm Thanh Tử:

- Lâm công tử chắc đã biết bản nương và sát thủ kiếm vương đến cổ miếu này vì mục đích gì.

- Tại hạ có thể đoán biết Chu cô nương đến đây vì những miếng da họa đồ và sinh mạng của Lâm Thanh Tử.

Chu Thể Loan gật đầu:

- Lâm các hạ nói rất đúng, thế Lâm các hạ sẽ xử trí như thế nào?

- Lâm Thanh Tử phải chết sao?

- Chưa một ai thoát chết bởi sát thủ kiếm vương.

Thành Tử nhìn gã sát thủ kiếm vương chằm chằm. Y cảm nhận đôi mắt kia rất quen thuộc, và đôi mắt sáng ngời tinh anh đó chỉ có thể là đôi mắt của Lãnh Nhật Phong mà thôi.

Thành Tử thở dài, ôn tồn lên tiếng hỏi Chu Thể Loan:

- Một khi Thành Tử đã thấy những tờ giấy vàng là biết mình sắp đoàn tụ với các huynh muội ở Tử Thành, nhưng trước khi ra đi Thành Tử muốn biết chân diện mục của sát thủ kiếm vương.

Chu Thể Loan cười mỉm. Nụ cười trên hai cánh môi mọng đỏ, càng tô điểm thêm cho khuôn mặt giai nhân của Thể Loan kiều diễm hơn.

Nàng từ tốn nói với Thành Tử:

- Phàm những kẻ phải chết thì không được thấy chân diện mục của sát thủ kiếm vương, nhưng với Lâm Thanh Tử thì khác. Bản nương cho người được một ngoại lệ đó.

Chu Thể Loan vừa nói vừa bước đến bên gã kiếm thủ, rồi gỡ bỏ vuông lụa trắng che mắt. Khuôn mặt anh tuấn khôi của Lãnh Nhật Phong đập vào mắt Thành Tử.

Thành Tử buột miệng thốt:

- Lãnh đại ca !

Lãnh Nhật Phong vẫn trơ trơ với sự thảng thốt của Lâm Thanh Tử.

Lâm Thanh Tử dẫn đến một bộ:

- Lãnh đại ca không nhận ra Thành Tử sao?

Lãnh Nhật Phong vẫn chẳng màng đến lời nói của Thành Tử:

Chu Thể Loan bật cười khanh khách:

- Người cứ hỏi sát thủ kiếm vương những câu như thế để làm gì. Nhật Phong bây giờ đâu còn nhận ra người nữa. Chàng đã thuộc về U linh cung cả thể xác lẫn tâm hồn.

Lâm Thanh Tử lắc đầu:

- Lâm mỗ không tin. Các người đã làm gì Lãnh Nhật Phong đại ca.

Chu Thể Loan cười khẩy rồi nói:

- Lãnh Nhật Phong bây giờ đâu còn là Lãnh Nhật Phong mà đã trở thành sát thủ kiếm vương.

Lâm Thanh Tử quay sang Như Bình truyền âm nhập mật nói nhỏ với nàng:

- Nếu đúng như lời yêu nữ nói thì tại hạ và cô nương chỉ còn mỗi một con đường xuống tử thành mà thôi. Như Bình thấy Lãnh đại ca có gì lạ không?

Như Bình gật đầu:

- Lạ lắm. Có thể nói người này không có tâm tà nhưng ý tưởng tâm thức thì không còn. Để lý giải được điều này, e rằng chỉ có nội tổ Vạn dược thần y của Như Bình mà thôi.

Thành Tử chớp mắt nói tiếp:

- Lâm mỗ nhờ tiểu thư. Nếu như có cơ hội hãy đưa Lãnh đại ca đến Trúc gia trang để diện kiến được Vạn dược thần y. Lãnh đại ca là bằng hữu thủ túc với Lâm Thanh Tử đó.

Thành Tử nói xong mấy lời đó, nhìn lại Chu Thể Loan:

- Nếu đúng như lời Chu cô nương nói thì Lâm Thanh Tử đã bị đóng mất cánh cửa sinh tồn rồi.

- Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa đang chờ Lâm Thanh Tử dưới cổng tử thành.

Thành Tử bậm môi thở dài rồi nói:

- Các người tàn nhẫn quá. Khi chúng ta ra Tây Vực đã hao tổn bao nhiêu công sức. Tây Vực huyền cung vẫn không giữ chân được hảo hán Trung Nguyên, nhưng khi về đến nơi của mình thì...

Thành Tử lắc đầu:

- Sự đền công của các người thật ngoài sức tưởng tượng của Lâm Thanh Tử. Gieo gió ắt có ngày gặp bão.

- Nếu có trách thì trách Lãnh Nhật Phong bởi chữ tình của y quá nặng.

- Lãnh huynh nặng tình. Đúng, Lãnh Nhật Phong nặng tình. Nhưng Lâm Thanh Tử, Tống Hàn Giang, Kha Bạc Kim và cả Mộng muội muội không trách Lãnh huynh mà trách người phụ nhân tâm độc vô lương đưa người tình của mình trở thành sát thủ kiếm vương.

Thành Tử chỉ Chu Thể Loan :

- Lâm Thanh Tử trách cô đó. Chu cô nương đúng với câu nói của người xưa "Tối độc phụ nhân tâm"

Thành Tử quay lại Lãnh Nhật Phong đang đứng trơ trơ nhìn y bằng đôi mắt của một kiếm thủ vô tình:

- Lãnh huynh dù đã mất hết thần thức nhưng Lâm đệ vẫn tin một ngày nào đó Lãnh huynh sẽ phục hồi được tâm thức của mình để nhận ra người tình bạc bẽo của huynh. Nhận ra khuôn mặt giai nhân là mặt quỷ dữ.

Chu Thể Loan cau mày:

- Lâm Thanh Tử... Người nói nhiều rồi đó.

- Trước khi chết Lâm mỗ cũng không được quyền nói à?

Chu Thể Loan nạt ngang:

- Không được nói.

Lâm Thanh Tử ngửa mặt cười vang. Tiếng cười của Thành Tử nghe chua xót, náo nề. Y cất tràng cười nhìn Chu Thể Loan nói:

- Chu cô nương không cho Thành Tử nói thì sao biết được những miếng da họa đồ tại hạ cất ở đâu?

Chu Thể Loan then mặt.

Thành Tử mỉm cười nói:

- Bây giờ thì tại hạ sẽ chẳng bao giờ nói nữa, dù cô nương có cạy miệng tại hạ.

- Điều người vừa nói thì người phải nói. Những da họa đồ người đang giấu ở đâu?

Lâm Thanh Tử lắc đầu.

Chu Thể Loan cau mày:

- Những chiêu kiếm của Lãnh Nhật Phong dù bắt người phải nói ra cái điều người muốn giấu.

Như Bình xen vào:

- Nói cũng chết thể thì thà không nói.

Chu Thể Loan dờn thu nhần qua nàng.

Như Bình nhìn Thể Loan:

- Bộ Như Bình nói không đúng hay sao mà cô nhìn ta bằng ánh mắt đó chứ. Cô thử nghĩ xem, nếu Lâm đại ca nói thì người cũng chết, biết đâu không nói người lại sống, thể thì thà không nói. Đặt cô nương ở trường hợp Lâm đại ca, cô cũng phải xử như vậy.

Thể Loan nghiêm mặt:

- Người là ai?

Như Bình nhún vai:

- Cô nương muốn biết à?

- Ta muốn biết để làm cở tận gốc toàn gia của cô.

- Nếu như cô nương đã nói vậy thì Như Bình không giấu. Tôi là người của Trúc gia trang, nội tổ là Vạn dược thần y Hà Tổ Tổ.

Thể Loan cau mày:

- Cô là người của Trúc gia trang?

- Không tin cô cứ đến đó mà hỏi nội tổ của tôi.

Chu Thể Loan thoáng một chút lưỡng lự, rồi quay lại Lâm Thanh Tử:

- Người nhất định im lặng mãi à?

Như Bình thay Thành Tử trả lời:

- Há chẳng phải cô đã bắt Lâm đại ca mãi mãi phải im lặng.

Chu Thể Loan lộ rõ vẻ bất nhẫn với Như Bình. Nàng nói gằn từng tiếng:

- Cô tưởng có thể đem Trúc gia trang và Vạn dược thần y Hà Tổ Tổ là có thể hù dọa được Thể Loan này à.

Thể Loan lắc đầu:

- Trúc gia trang cũng không tồn tại được bao lâu trên giang hồ Trung Nguyên đâu, cô đừng nên tự mãn vội. Và hôm nay, thanh Long kiếm của Lãnh Nhật Phong vẫn có thể lấy mạng cô và Lâm Thanh Tử.

Nàng quay lại Lâm Thanh Tử:

- Người biết hậu quả như thế nào không, một khi người vẫn không nói ra nơi cất giấu hai miếng da họa đồ.

Lâm Thanh Tử thở dài một tiếng:

- Nói cũng chết, không nói cũng chết, thế thì Thành Tử nói làm gì.

Chu Thể Loan chỉ Hà Như Bình:

- Đôi khi ta lại đổi ý không hạ thủ người mà lại chú tâm vào cô gái kia đấy.

Nàng cười khẩy:

- Nếu cô ta chết thì Trúc gia trang ắt sẽ tìm người, bởi vì chúng ta có thể đổ tất cả lên đầu người.

Hà Như Bình cau mặt quát lớn:

- Cô thật là đê tiện.

Mặc cho Như Bình cau gắt, Thể Loan vẫn mặc nhiên nhìn Lâm Thanh Tử:

- Lâm công tử suy nghĩ đi, rồi cho ta biết ý của người kéo đến khi người quyết định thì lại hối không kịp.

Lâm Thanh Tử nghiêm giọng:

- Nàng còn chờ gì nữa mà chưa hạ lệnh cho Lãnh huynh phát chiêu công lấy mạng của ta?

- Thể Loan còn chờ người suy nghĩ. Chỉ cần người giao hai miếng da họa đồ còn lại của Đức Thái Tông thì người và vị cô nương chưa hẳn đã mạng yếu trong đêm nay.

- Ai có thể tin được lời của Chu cô nương chứ. Lãnh huynh vì chữ tình của cô nương mà không quản ngại đường xa đến Tây Vực, mạng sống như chỉ mảnh treo chuông vậy mà khi trở về Trung Nguyên, Chu cô nương trả cho chữ tình của Lãnh huynh bằng cái giá biến người thành một sát thủ vô tâm vô thức.

Thành Tử thở dài rồi nói tiếp:

- Chính vì những lẽ đó mà tại hạ không thể tin vào Chu cô nương được.

Chu Thể Loan cau mày, mặt đặng đặng sát khí giết người:

- Không tin tất người đã tự quyết định cho mình rồi. Nghĩa là chỉ có cái chết đến với người và vị tiểu thư Trúc gia trang kia mới khiến người tin.

- Đúng, Lâm mỗ đã chọn.

- Hừ, ta chẳng cần Trúc gia trang làm gì nữa. Thành Tử, ta cho phép người rút binh khí ra trước đó.

- Tại sao ta không dám chứ, biết đâu chính lúc tỷ đấu mà Lãnh Nhật Phong có thể phục hồi thần thức.

- Người nói có lý nhưng chỉ sợ khi thanh Long kiếm phát huy oai lực của nó thì người chỉ còn cái xác không hồn.

Lâm Thanh Tử đặt tay vào thắt lưng mình. Thanh nhuyễn kiếm, binh khí của Lâm Thanh Tử cũng chính là chiếc thắt lưng mà ít khi y phải dùng đến.

Đôi mắt chăm chăm của Lãnh Nhật Phong chớp nhẹ một cái, nhưng cái chớp mắt đó không qua khỏi đôi mắt quan sát tinh tường của Hà Như Bình.

Khi Lâm Thanh Tử quyết định lấy nhuyễn kiếm khởi đầu thế khai cuộc mặc dù y biết mình chẳng phải là đối thủ của Lãnh Nhật Phong khi kiếm biến thành chiêu thức.

Hà Như Bình vội nắm tay Thành Tử lại:

- Lâm đại ca hãy khoan.

Thành Tử cau mày quay sang nàng hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta lại đứng phỗng ra như tượng đá để Lãnh huynh lấy mạng sao?

Như Bình nói nhỏ với Thành Tử:

- Muội vừa thấy Lãnh Nhật Phong chớp mắt khi đại ca vừa đặt tay vào binh khí của mình.

- Điều đó đâu có gì lạ, Lãnh đại ca nhìn mãi dăm ra mỗi mắt, mà mỗi mắt thì phải chớp mắt chứ sao.

Như Bình lắc đầu:

- Nhưng sao lại chớp mắt đúng lúc Lâm đại ca đặt tay vào thanh nhuyễn kiếm của đại ca?

- Ta làm sao biết được.

- Như Bình suy nghĩ, mặc dù đại ca đã bị Chu Thể Loan làm mất thần thức nhưng trong một thời gian ngắn chưa chắc đã sai khiến được Lãnh đại ca, nên cần có sự bên ngoài.

- Như Bình muốn nói, chỉ cần đại ca thấy bất cứ sát khí ở đâu thì mới phát tác kiếm chiêu giết người tỏa ra sát khí đó.

Như Bình gật đầu:

- Như Bình nghĩ như vậy.

- Có thể muội cũng nghĩ đúng.

- Nếu Như Bình nghĩ đúng thì Lâm đại ca không cần phải lo lắng đối phó với sát thủ kiếm vương Lãnh Nhật Phong, mà người cần đối phó chính là Chu Thể Loan mà thôi.

Chu Thể Loan thấy hai người đối đáp với nhau, nghe tiếng được tiếng không càng tỏ ra thắc mắc tò mò. Khi thấy Lâm Thanh Tử thả lỏng tay buông xuôi, nàng cau mày hỏi:

- Sao ngươi lại không chịu rút binh khí ra?

Lâm Thanh Tử mỉm cười, lắc đầu:

- Tại hạ nghĩ kỹ rồi, Lãnh huynh là bằng hữu như thủ túc của Lâm Thanh Tử. Ngờ đâu tại hạ lại cùng người tử thí, nếu Lãnh huynh có muốn lấy mạng tại hạ thì cứ lấy, tại hạ không hề phản kháng chống lại Lãnh đại ca.

Thành Tử liếc qua Hà cô nương, truyền âm nhập mật nói:

- Nếu đúng như Hà cô nương nói thì chúng ta có cơ hội không phải xuống tử thành.

Chu Thể Loan cau mày. Nàng nhìn Lâm Thanh Tử nói:

- Hạ sát một người không có binh khí trong tay, sát thủ kiếm vương và ta không nở đầu.

Thành Tử quay sang Như Bình nói:

- Xem chừng Hà cô nương đã đoán đúng chỗ nhược của Chu Thể Loan.

- Nếu đúng thì chúng ta tính sao?

- Rời khỏi ngôi miếu cổ này.

- Lâm đại ca không đối phó lại với Chu cô nương à.

- Nếu rút binh khí ra thì tức khắc đại họa đến ngay. Chúng ta không cần thiết như vậy. Tạm thời tại hạ sẽ đưa cô nương về Trúc gia trang để thỉnh giáo Vạn dược thần y xem coi có cách gì phục hồi lại thần thức cho Lãnh đại ca không?

Như Bình gật đầu:

- Vậy cũng được.

Thành Tử nói tiếp:

- Mặc dù tại hạ nói vậy nhưng để thoát khỏi Chu Thể Loan cũng không dễ đâu.

- Võ công cô ta cao siêu lắm à?

Thành Tử gật đầu.

Chu Thể Loan nói:

- Nếu như Lâm các hạ không muốn sát thủ kiếm vương ra tay thì Chu Thể Loan sẽ thay mặt Lãnh Nhật Phong tiễn đưa các hạ đi.

Như Bình khoát tay:

- Cô nương làm chi nóng vội vậy. Như Bình biết võ công của cô nương rất cao thâm. Lâm đại ca không phải là đối thủ. Vậy trước khi cô nương đưa Lâm đại ca về a tỳ, Như Bình xin được nói vài lời với Lâm huynh.

Nàng không chờ Chu Thể Loan có đồng ý hay không, mà quay sang Lâm Thanh Tử:

- Lâm huynh, phàm là nữ nhân có võ công cao thâm đến đâu đi nữa cũng đều có yếu điểm bởi cá tính nhi nữ. Nếu như bây giờ Lâm huynh có thể bắt được vài chú chuột nhắt tất Chu Thể Loan chẳng làm gì được chúng ta.

- Hà cô nương nghĩ Thế Loan sợ chuột ư?
- Biết đâu nàng còn sợ hơn cả Như Bình nữa. Lâm huynh cứ thử xem.

Lâm Thanh Tử gật đầu. Y nói Thế Loan:

- Tại hạ muốn quay vào trong miếu uống chút rượu nhạt trước khi rời bỏ cõi nhân sinh này.

Thế Loan chưa mở miệng thì Thành Tử đã quay ngay vào trong miếu. Bấy giờ lũ chuột nhắt đã kéo ra bày đầy mâm tiệc, và với thuật Triển Xi Phi Vân, Thành Tử như con chim cú mèo chỉ trong khoảnh khắc ngán ngủ đã chộp được mười con chuột nhắt. Y giấu lũ chuột trong ống tay áo rồi bình thản bước ra ngoài đứng bên Như Bình.

Thành Tử nói với Như Bình :

- Hà cô nương nếu lỡ như tại hạ có mệnh hệ nào thì cô cứ rời khỏi nơi đây. Còn việc lớn tại hạ nhờ cô nương, mong cô nương làm giúp.

- Lâm đại ca yên tâm, Như Bình và đại ca sẽ cùng rời khỏi đây.

Thành Tử quay lại Chu Thế Loan :

- Tại hạ đã sẵn sàng thỉnh giáo tuyệt học võ công của Chu cô nương.
- Bàn nương không khách sáo đâu.

Chu Thế Loan vừa nói vừa động thân, song thủ của nàng biến hóa thành một thế song chỉ. Hữu thủ thì nhắm tam tinh, tả thủ thì tập kích vùng đang điền. Nhưng kẻ mà Chu Thế Loan tập kích lại không phải là Lâm Thanh Tử mà là Hà Như Bình.

Nàng vừa tập kích Hà Như Bình vừa nói:

- Lâm Thanh Tử có thuật Triển Xi Phi Vân nên ta chưa động thủ với người được.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Chu Thế Loan thì chỉ đã có áp lực ầm ập dồn đến Hà Như Bình.

Mặc dù Chu Thế Loan đối đối tượng tấn công bất ngờ, tất nhiên Như Bình đâu thể là đối thủ của nàng nên đâm ra lúng túng, nhưng Lâm Thanh Tử đã phòng bị trước. Khi đôi song chỉ còn cách Như Bình một gang tay thì Thành Tử đã phóng hai chú chuột nhắt cản phá đòn công thế của Thế Loan.

- Chít...

Sau tiếng kêu của hai con chuột nhắt, đôi song chỉ của Thế Loan đã xuyên thủng qua chúng. Nàng cau mày thu hồi chỉ pháp, và khi nhận ra xác chết hai con chuột còn dính trong chỉ pháp của mình thì rú lên lanh lảnh:

- A... a... a...

Chu Thể Loan giật mạnh hai tay quăng hai cái xác chuột xuống đất. Lâm Thanh Tử chỉ chờ có thế, không bỏ lỡ cơ hội nhằm Chu Thể Loan quăng luôn một lúc những còn chuột còn lại trong ống tay áo. Gã vừa dùng chuột làm ám khí vừa nói:

- Đây là tuyệt chiêu phi thủ diệt hồ ly mà Lâm mỗ đã thụ học từ Trúc gia trang qua Hà cô nương đó.

Hơn tám con chuột bám lấy xiêm y Thể Loan, khiến nàng không sao giữ được bình tâm mà cứ hết phúi bên này đến phúi bên kia, thậm chí cứ nhảy đong lên trông chẳng khác nào đang giẫm lên những cục than hồng.

Như Bình nói với Lâm Thanh Tử :

- Lâm huynh, nhân cơ hội này chúng ta đưa Lãnh công tử đến Trúc gia trang, hy vọng nội tổ của Như Bình sẽ có cách phục hồi thần thức cho người.

Lâm Thanh Tử gật đầu, nhưng vừa toan hành động bước đến điểm huyết Lãnh Nhật Phong thì những bóng người xuất hiện xa xa, trên tay họ có những bó đuốc sáng ngời.

Thành Tử cau mày:

- Không kịp rồi, chúng ta đi thôi.

Thành Tử dứt lời ôm xốc lấy tiểu yêu của Như Bình, trở luôn thuật Triển Xi Phi Vân. Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi đã mất dạng. Cũng lúc đó Thể Loan cũng đã giữ xong bảy chuột xuống đất nhưng tất cả đều đã bét nhừ, trang y của nàng thấm đầy máu chuột xộc mùi tanh.

Thể Loan nghiêng răng ken két, nói gằn từng tiếng:

- Vòm trời Trung Nguyên này không có chỗ cho Lâm Thanh Tử đâu.

Hồi 14**NẶNG TÌNH NỢ OAN**

Nhật Phong như người ngủ mê bừng tỉnh. Cảm giác đầu tiên chàng nhận được là sự giá lạnh, ảm thấp. Đảo mắt nhìn qua một lượt chàng mới biết mình đang ở trong gian thạch ngục vô cùng kiên cố. Chàng nhớ mang máng mình đã làm một điều gì đó mà thần thức chẳng hề chủ động.

Nhật Phong ngồi dựa vào vách đá. Khí lạnh trong vách đá âm ỉ khiến xương sống chàng giá lạnh.

Nhật Phong ôm đầu nói:

- Ta đã làm gì? Phải chăng ta đã làm một việc mà trời không dung đất không tha?

Cạch...

Âm thanh nghe thật khô khốc. Cùng với âm thanh đó cánh cửa đá mở ra. Nhật Phong giương mắt nhìn người bước vào thạch lao. Trong nội tạng của chàng giờ đây chẳng còn chút khí lực nào, nhưng một khi công lực hồi phục thì thần thức chàng lại chẳng có.

Người bước vào thạch lao chẳng ai xa lạ mà chính là Ngọc diện kỳ nữ Nhược Mai Lâm.

Nhược Mai Lâm ngắm Nhật Phong. Nàng cất tiếng với chất giọng thật trong nghe mà ngỡ như tiếng ngọc lưu ly khua vang với những âm thanh trong vắt:

- Lãnh công tử thấy trong người như thế nào?

Lãnh Nhật Phong nhìn nàng chăm chăm:

- Các ngươi làm gì ta, và ta đã làm gì. Hãy nói cho ta biết với. Ta đã làm gì?

Nhược Mai Lâm bước đến đứng trước mặt Nhật Phong:

- Lãnh Nhật Phong giờ đây không còn là Thần Kiếm giang đông nữa mà đã biến thành sát thủ kiếm vương.

Nhật Phong cau mày:

- Sát thủ kiếm vương?

Nhật Phong cau mày:

- Sát thủ kiếm vương. Ta cảm nhận tay mình đã dính đầy máu.

Nhược Mai Lâm gật đầu:

- Không sai. Khi Lãnh công tử là sát thủ kiếm vương thì không một ai trong giang hồ thoát khỏi Long kiếm của Lãnh Nhật Phong. Kể cả những người bằng hữu chi giao với công tử.

- Nàng nói vậy có nghĩa gì?

- Đến ngay cả Lâm Thanh Tử mà Lãnh công tử vẫn hạ thủ không nương tay.

Hai mắt Nhật Phong như trợn ngược lên. Chàng lắp bắp nói:

- Ta... ta đã giết Lâm Thanh Tử?

Nhược Mai Lâm gật đầu:

Nhật Phong biến sắc trầm trọng:

- Ta không tin... Sao ta lại có thể hạ thủ Lâm đệ được chứ.

- Lãnh công tử đừng quên khi người là sát thủ kiếm vương thì đâu còn thần thức để nhận biết ai là bằng hữu ai là kẻ thù. Thanh Long kiếm của công tử đã dính đầy máu Lâm Thanh Tử.

Nhật Phong thở gấp từng cơn một. Chàng hỏi lại Nhược Mai Lâm:

- Nhược Mai Lâm nói thật cho ta biết đi. Có phải như vậy không?

Nhật Phong chỉ vào ngực mình:

- Ta... ta đã giết Lâm Thanh Tử?

- Đúng ra Lãnh huynh không có, mà Lãnh huynh chỉ chịu sự sai khiến của Chu Thể Loan trong lúc thần thức không còn mà thôi.

Lãnh Nhật Phong ôm đầu:

- Trời ơi... ta đã giết Lâm đệ rồi sao? Ta đã giết Lâm đệ rồi sao?

Nhật Phong gào lên:

- Không, ta không giết Lâm đệ.

- Chàng như người cuồng tâm loạn trí, đập đầu mình xuống sàn đá:

- Lâm đệ... Lãnh huynh không giết Lâm đệ.

Nhật Phong ngẩng lên nhìn Nhược Mai Lâm. Khóe mắt của chàng đã rịn ra một vệt máu đỏ tươi và hai con ngươi trông thất thần hẳn. Nhật Phong thều thào:

- Lãnh Nhật Phong không giết Lâm Thanh Tử.

Nhược Mai Lâm gật đầu:

- Nhược Mai Lâm đâu có nói Lãnh huynh hạ sát Lâm Thanh Tử đâu, mà người hạ thủ Lâm Thanh Tử chính là Chu Thể Loan. Thể Loan đã sai khiến Lãnh huynh giết Lâm Thanh Tử trong lúc huynh mất thần thức.

Nhật Phong gục đầu xuống hai gối mình. Chàng rên rỉ:

- Thể Loan sao lại có thể tàn nhẫn với Nhật Phong như vậy. Ta đối với nàng bằng một chữ tình nặng như sơn, sâu như biển, thế mà nàng đối với ta...

Nhật Phong thở dài ảo não:

- Ta chỉ có chết mới chuộc lại cái tội đã tạo ra cho các bằng hữu của ta.

Chàng nhìn lên trần thạch lao. Vẻ mặt anh tuấn khôi ngô của Nhật Phong bây giờ trông thật là hốc hác, ảo não. Những nét bi lụy chán chường khiến cho đôi mắt tinh anh của chàng mất đi cái thần của một kiếm thủ vô địch.

- Tổng huynh, Kha huynh, Lâm đệ, Mộng muội muội, Lãnh Nhật Phong có tội nặng với các người. Hãy tha thứ cho Nhật Phong. Nhật Phong sẽ cùng với các vị đoàn tụ dưới suối vàng.

Nhật Phong khẩn xong toan đập đầu vào thạch lao, nhưng Nhược Mai Lâm đã đoán biết được chàng sẽ làm vậy liền phóng chỉ điểm luôn vào tịnh huyết của Nhật Phong.

Nhật Phong bất động, nhưng đôi thần nhãn vẫn mở chăm chăm nhìn Nhược Mai Lâm.

Nhược Mai Lâm lắc đầu:

- Mai Lâm đâu thể để Nhật Phong chết được.

Nhật Phong nghiêm giọng:

- Nàng hãy giải huyết cho ta đi. Ta có sống trên đời cũng vô ích mà thôi. Ta không đánh sống nữa. Nếu ta còn sống thì một ngày thanh Long kiếm của ta sẽ san bằng hắc đạo để rửa cái hận sôi sục trong ta.

Giọng của Nhật Phong trở nên lạnh lùng mà ai nghe cũng cảm thấy thần chết đầu đó từ trong chàng chực vươn tay ra bắt hồn họ.

- Hãy để ta chết nếu các người còn muốn sống.

Nhược Mai Lâm ngồi xuống bên Nhật Phong:

- Tại sao Lãnh huynh lại muốn chết?

- Ta không đáng sống thì phải chết.

- Lãnh huynh chết rồi thì Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim, Mộng Đình Hoa và Lâm Thanh Tử phải ôm hận dưới suối vàng. Tất cả đều muốn Lãnh huynh trả thù cho họ.

- Nhật Phong đâu còn cơ hội nữa khi đã biến thành sát thủ kiếm vương.

Mai Lâm lắc đầu nhìn chàng:

- Lãnh huynh còn có Mai Lâm bên cạnh mà.

Nhật Phong ngược nhìn nàng:

- Có nàng ư? Đối với nàng Nhật Phong chỉ là nỗi oán hờn muộn phiền mà thôi.

- Chữ tình càng nặng thì chữ oán càng lớn, Lãnh huynh nói đúng, trước đây Nhược Mai Lâm hận huynh vì chữ tình. Nhược Mai Lâm cứ tự hỏi mình, sao Lãnh huynh không nhận ra ở Nhược Mai Lâm một tình yêu chân thành nhất, và Nhược Mai Lâm đã tự trả lời, bởi huynh đã bị nhan sắc của Chu Thể Loan che mờ hai mắt.

Nhật Phong thở dài:

- Ta không tự kìm chế mình trước Chu Thể Loan. Và Nhật Phong cũng không ngờ trong cái nhan sắc đoan trang mỹ miều kia, tâm của Thể Loan tàn nhẫn như vậy.

Nhược Mai Lâm nhìn chàng. Nàng muốn nhìn thấu qua đôi mắt của Nhật Phong để tìm hiểu ý niệm thầm kín bên trong của chàng.

- Bây giờ Lãnh huynh còn nghĩ đến Chu Thể Loan nữa không?

Nhật Phong gật đầu:

- Còn.

Nhược Mai Lâm tròn mắt to hết cỡ. Nàng tỏ lộ sự ngạc nhiên cực độ trước câu trả lời của Nhật Phong. Nhược Mai Lâm hỏi lại:

- Lãnh huynh vẫn còn tơ tưởng đến Thể Loan ư?

- Nhật Phong tơ tưởng đến những kỷ niệm một thời Nhật Phong ngỡ là tình yêu. Ta hoài tưởng đến những ngày cùng Thể Loan bên cạnh ta, nhưng giờ đây ta muốn tìm lại nó...

Nhật Phong lắc đầu:

- Ta tìm không được rồi. Tất cả đều là một hoài niệm khó quên nhưng lại là những vết sẹo trong tâm tưởng của ta.

Nhược Mai Lâm đặt tay lên vai chàng :

- Lãnh huynh có hận Thể Loan không?

Nhật Phong nhìn nàng :

- Sao nàng hỏi ta câu đó. Nhược Mai Lâm... nàng có ý gì?

- Chẳng lẽ Chu Thể Loan sai khiến huynh giết Lâm Thanh Tử trong khi huynh đang chẳng có thần thức, và huynh chẳng có ý tưởng trả thù sao?

Nhật Phong bặm môi, đầu gục xuống gối:

- Trả thù. Vâng, Nhật Phong sẽ trả thù.

- Nếu Lãnh huynh nghĩ đến trả thù thì đâu có thể chết được.

Mai Lâm thả tay khỏi bờ vai ủ rũ của Nhật Phong :

- Cái nợ của huynh đã vay của bằng hữu nặng lắm.

- Ta biết. Lãnh Nhật Phong làm sao trả được cái nợ đó.

- Nếu Lãnh huynh muốn trả nợ cũng có ngày thực hiện được hoài bão đó.

- Lãnh Nhật Phong cảm thấy mình nhỏ nhoi và bất lực.

- Một sát thủ kiếm vương mà lại bị quan như thế sao?

- Lãnh Nhật Phong đã đánh mất chính mình rồi.

Chàng bất chợt ngẩng lên nhìn Mai Lâm :

- Chu Thể Loan đang ở đâu?
- Lãnh huynh muốn gặp Chu Thể Loan ư?

Nhật Phong gật đầu:

- Ta muốn gặp Thể Loan.
- Vì chữ tình.
- Cả chữ hận nữa.
- Nếu có cơ hội, Mai Lâm sẽ đưa Lãnh huynh đến diện kiến Chu tiểu thư.

Mai Lâm lấy trong thắt lưng ra một gói giấy hồng điều:

- Cứ đúng giờ tý Lãnh huynh sẽ trở thành sát thủ kiếm vương. Vậy trước giờ tý Lãnh huynh hãy dùng gói được tán mê tình này. Khi ấy thần thức Lãnh huynh cũng không đến độ chỉ nghĩ đến chuyện giết người.

Nhật Phong đón lấy gói được tán mê tình của Mai Lâm. Chàng thở dài nhìn gói được tán mê tình.

Mai Lâm nói:

- Mai Lâm phải trở ra đây, Lãnh huynh bảo trọng, Mai Lâm chỉ có một điều muốn nói với Lãnh huynh, cái nợ của huynh đối với bằng hữu rất lớn.

Nàng nói xong bước trở ra ngoài thạch lao. Nhật Phong ngồi bó gối mà cảm nhận một nỗi cô tịch dày xéo nội tâm mình.

&&&

Đêm tĩnh lặng, đêm mang đến cho con người một nỗi cô tịch và nhất là đối với những người có tâm trạng như Lãnh Nhật Phong. Chàng ngồi trên cổ xe gông tù mà nhìn bóng đêm ngoài kia. Trong bóng đêm đó hình như có những oan hồn đang nhìn chàng. Trong những oan hồn có cả Tống Hàn Giang, Kha Bạc Kim, Lâm Thanh Tử và Mộng Đình Hoa.

Cổ quan tài trắng đã được chuẩn bị sẵn để ngay ngoài mái hiên gian đại sảnh của U Linh môn. Nhật Phong nhìn cổ quan tài đó mà tự vấn:

- Đêm nay họ muốn mình giết ai?

Có tiếng chân bước đến sau lưng Nhật Phong. Dù không quay mặt lại chàng vẫn có thể đoán được người đến chính là Chu Thể Loan.

Quả đúng như vậy, Thể Loan đặt tay lên vai Nhật Phong :

- Nhật Phong !

Nhật Phong buông một câu lạnh lùng :

- Nàng đó à?

- Chính Thể Loan.

Nhật Phong cười gượng:

- Hôm nay nàng sẽ đưa ta đi giết ai?

- Thiếu Lâm Tuệ Tĩnh thiền sư.

Nhật Phong cau mày:

- Sao lại giết Tuệ Tĩnh thiền sư?

- Đó là lệnh của giáo chủ U linh.

- Lệnh của Lập Ái, tại hạ không thể hành động theo lệnh của Lập Ái.

- Dù tâm không muốn, chàng vẫn phải làm.

- Tại sao nàng cứ bắt ta phải nhúng tay vào máu. Tại sao nàng không cho ta một đường đao để tao phùng với bằng hữu.

- Bởi vì chàng đã là sát thủ kiếm vương.

- Nàng tàn nhẫn với Nhật Phong quá.

- Cái giá của chữ tình là như vậy đó.

Chu Thể Loan tháo gông cho Nhật Phong rồi dìu chàng xuống khỏi cỗ xe gông phạm. Thể Loan đưa Nhật Phong vào tòa chính sảnh.

Trong tòa chính sảnh, Lập Ái, Tạ Đình Côn, Lộc Đại Kỳ và Trương Giã Tòng đều có mặt.

Nhật Phong với thần khí nhu nhược theo Thể Loan bước đến trước mặt Lập Ái.

Lập Ái nhìn chàng, Nhật Phong nhìn lại lão bằng ánh mắt thất thần đờ đẫn.

Lập Ái mỉm cười nói:

- Lãnh công tử thấy trong người thế nào?

Nhật Phong chìa tay đến trước:

- Nhật Phong đang cần...

- Lãnh kiếm thủ đang cần sa dược của bản cung?

- Ta cần sa dược.

Lập Ái gật đầu ra hiệu.

Lập tức có ả thị nữ bưng ra một chiếc mâm vàng, trên mâm đó chỉ có mỗi một viên dược thảo to bằng ngón tay cái, màu đen bóng, bốc mùi thơm hăng hắc.

Vừa thấy viên sa dược, Nhật Phong chụp lấy ngay và bỏ vào miệng nhai ngẫu nhiên. Nuốt xong viên sa dược, tinh thần Nhật Phong đột nhiên đổi khác. Nó không còn sự đờ đẫn nữa, mà ánh lên sáng ngời như hai vì sao đêm.

Lập Ái gật đầu hỏi Nhật Phong :

- Lãnh kiếm thủ có đồng ý nghe lệnh của bản cung không?

Nhật Phong im lặng rồi từ từ gật đầu.

Lập Ái mỉm cười :

- Tốt lắm. Bây giờ bản cung sai Lãnh Nhật Phong đến Thiếu Lâm lấy chiếc thủ cấp của Tuệ Tĩnh thiền sư, người có chịu hành động không?

Nhật Phong lại gật đầu.

Lập Ái quay sang Chu Thể Loan :

- Chu Thể Loan sẽ đưa Lãnh kiếm thủ đến Thiếu Lâm.

Thể Loan cung kính xá Lập Ái :

- Thể Loan sẽ lo chu toàn sứ mạng này.

Lập Ái cau có nhìn nàng :

- Nghĩa phụ không muốn thất bại như lần trước đâu.

Lập Ái nhìn những vị chưởng môn :

- Còn các vị sẽ cùng bản cung đến Trúc gia trang của Vạn dược thần y Hà Tổ Tổ.

Mọi người đồng loạt xướng lên:

- Tuân lệnh giáo chủ.

Lập Ái nhìn Thể Loan :

- Người đi đi.

- Thưa vâng.

Thể Loan đưa Lãnh Nhật Phong ra ngoài. Chàng đi theo Thể Loan như một tên nô bộc trung thành.

Hai người bước ra đến bên ngoài của chính sảnh thì chạm mặt với Nhược Mai Lâm. Mai Lâm nhìn Nhật Phong rồi quay sang Chu Thể Loan hỏi:

- Lãnh công tử giờ ra sao rồi?

- Y đã trở thành sát thủ kiếm vương.

Mai Lâm gật đầu:

- Chu tiểu thư đi lần này chắc đã được giáo chủ giao cho sứ mạng đặc biệt hệ trọng.

Thể Loan gật đầu:

- Nghĩa phụ giao cho Thể Loan đến Thiếu Lâm.

Nhược Mai Lâm cau mày:

- Đến Thiếu Lâm, chắc chắn để lấy mạng Tuệ Tĩnh thiền sư.

- Đúng như vậy.
- Chừng nào tiểu thư và Lãnh Nhật Phong ra đi.
- Ngay bây giờ.

Mai Lâm thở dài:

- Gấp như vậy à. Nếu có thể Chu tiểu thư hãy đưa Lãnh Nhật Phong đến thư phòng của Mai Lâm dùng chén rượu đưa tiễn. Mai Lâm biết hôm nay hai người sẽ lên đường, nên đã chuẩn bị sẵn.

Thế Loan nhìn Mai Lâm :

- Thế Loan biết rồi, Mai Lâm vẫn còn nặng tình với Nhật Phong.

Mai Lâm mỉm cười :

- Ai không có kỷ niệm tình yêu.

Thế Loan nhìn qua Nhật Phong :

- Nếu như Nhật Phong nghe được những lời này không biết y như thế nào.
- Chúng ta đi chứ. Nhược thư thư đã mời thì Thế Loan không từ chối.

Nhược Mai Lâm và Chu Thế Loan rời chính sảnh đi một mách về phía khu vườn hoa đào phía sau. Nhật Phong theo sau hai người chẳng hề thốt nửa lời.

Thỉnh thoảng Mai Lâm lại dừng bước nhìn lại Nhật Phong :

- Mai Lâm không ngờ có ngày Lãnh Nhật Phong như thế này.
- Thư thư tội nghiệp cho Nhật Phong?

Mai Lâm gật đầu:

- Dù sao chẳng nữa đã có một thời Mai Lâm để chữ tình cho Nhật Phong.

Vẻ mặt của Thế Loan sa sầm xuống.

Mai Lâm quay sang nàng :

- Mai Lâm nói vậy chứ bây giờ chữ tình đã không còn rồi.

Thế Loan mỉm cười, vuốt má Mai Lâm :

- Nếu Thế Loan mà biết Nhược thư thư để tình cho Nhật Phong thì không để yên cho thư thư đâu.

- Đã có Thế Loan bên cạnh thì Mai Lâm đâu dám tơ tưởng đến người nào.

Thế Loan choàng tay qua tiểu yêu của Mai Lâm:

- Có khi nào Nhược thư thư thấy Thế Loan kỳ quặc không?

Mai Lâm bật cười khanh khách:

- Kỳ quặc ư?

Nàng lắc đầu:

- Không.
- Tại sao không?
- Vì Thế Loan không thích nam nhân mà để tình cho nữ nhân.
- Lạ lòng không?
- Không lạ
- Tại sao không lạ?
- Vì Thế Loan căm thù nam nhân.

Hai người cùng với Nhật Phong vào trong thư phòng của Nhược Mai Lâm.

Vừa vào trong thư phòng, Thế Loan không cần đến sự có mặt của Nhật Phong. Bây giờ đây chàng như một cái xác không hồn chỉ biết thở mà thôi chứ đâu còn nhận biết gì nữa, mà bá lấy cổ Mai Lâm.

- Thư thư biết vì sao Thế Loan yêu thư thư không?

Mai Lâm vuốt má nàng :

- Muội đã đánh mất nữ tính rồi.

Mai Lâm đỡ Thế Loan ngồi xuống tràng kỷ, trong khi Nhật Phong vẫn đứng như pho tượng bất động, đôi mắt xa xăm nhìn vào cõi vô thức nào đó.

Thế Loan nói:

- Thư thư biết vì sao muội không còn là nhi nữ không?
- Chuyện riêng của muội làm sao thư thư biết được.

Mai Lâm rót ra hai chén rượu:

- Thư thư chúc muội lên đường may mắn.

hai người cùng uống cạn số rượu Mai Lâm rót ra. Cả hai cùng chén thù chén tạc một lúc. Thế Loan có vẻ ngất ngưỡng. Nàng choàng tay qua bờ vai Mai Lâm:

- Hồi đó, lâu lắm rồi...

Thế Loan lơ đãng nhìn lên trần thư phòng.

- Lâu lắm rồi...
- Lâu lắm là khi nào?
- Muội không nhớ nữa. Bây giờ muội còn rất nhỏ, chỉ khoảng mười lăm, mười sáu thôi.

Mai Lâm vỗ về nàng :

- Chuyện gì đã xảy ra với muội?

Thế Loan nhìn Mai Lâm bằng cặp mắt đờ đẫn:

- Muội là một cô gái đầy nữ tính, nhưng một đêm kia nghĩa phụ đã...

Mai Lâm thở dài:

- Thể Loan muốn nói đến nghĩa phụ Lập Ái?

Thể Loan gật đầu:

- Sau đêm đó nghĩa phụ bất chợt vào cung trở thành Lão công công, thế là hết.

- Vì vậy mà muội đã đánh mất nữ tính của mình?

- Thể Loan không muốn là nữ nhân nữa.

Thể Loan vừa nói vừa sục tay vào xiêm y của Nhược Mai Lâm. Mai Lâm khẽ đẩy nàng ra :

- Kìa muội, còn có Nhật Phong ở đây mà.

Thể Loan bật cười khanh khách. Nàng quay lại nhìn Nhật Phong:

- Lãnh Nhật Phong ư? Cái gã si tình này ư? Hẳn đâu còn nhận biết gì nữa vì hẳn đã là sát thủ kiếm vương. Nghĩ cũng nực cười, gã không si ai mà lại si ngay Chu Thể Loan.

Mai Lâm hỏi:

- Muội đã làm gì khiến cho Nhật Phong nặng tình với muội.

- Trước mặt gã, Thể Loan là một cô gái đoan trang nhu mì.

- Chỉ như thế thôi sao?

Thể Loan tự rót rượu ra chén. Nàng uống cạn số rượu mình rót ra:

- Đối với một nam nhân cương cường khí khái thì muốn khuất phục họ phải làm chủ trái tim họ mà thôi.

Nàng chỉ tay vào mặt Nhật Phong:

- Muội đã sai khiến gã như một tên nô bộc trung thành.

Thể Loan dẫn mạnh chén rượu xuống bàn.

Đến lượt Nhược Mai Lâm rót rượu ra chén:

- Thưa thư phục Thể Loan. Chén rượu này kính muội.

Thể Loan bình thản đón lấy chén rượu của Mai Lâm. Nàng như gã nam nhân ngửa mặt uống rượu. Rượu chảy ra cả hai bên mép nàng. Khi Thể Loan đặt chén xuống thì đầu gục luôn xuống bàn:

- Thể Loan say rồi.

Mai Lâm vỗ vai Thể Loan :

- Đúng... ta muốn nàng say để nàng biết Nhật Phong yêu nàng như thế nào.

Hồi 15

XẢO QUÂN TỬ - KẾ MỸ NHÂN

Lâm Thanh Tử chỉ phiến đá nằm ven một con suối:

- Từ đây đến Trúc gia trang không còn bao xa, nghỉ chân ở đây một chút.

Thành Tử vừa nói vừa tiến đến bên phiến đá ngồi bệt xuống. Y nhìn con suối trong vắt. Khuôn mặt của Như Bình hiện ra sát bên cạnh Thành Tử. Gã buột miệng nói:

- Ái chà... xem chừng cũng xứng đôi vừa lứa chứ.

Như Bình tròn mắt ghệt vai Thành Tử :

- Lâm đại ca vừa nói gì xứng đôi vừa lứa?

Thành Tử ngược lên nhìn nàng :

- Ta nói... hai người ở dưới suối đó.

- Trong suối mà có người à?

Thành Tử nhướn mày:

- Nàng không tin à?

- Trong nước mà có người sống, làm sao có chuyện đó được.

Thành Tử chỉ xuống suối:

- Nàng hãy nhìn xuống suối thì thấy họ ngay.

Như Bình nhìn xuống mặt suối. Trong màn nước trong vắt như một chiếc gương soi, mặt nàng và Thành Tử sát vào nhau. Như Bình vẫn hỏi:

- Như Bình đâu thấy gì đâu?

- Đó. Hai người đó đang nhìn ta và nàng kìa.

Như Bình cau mày:

- Như Bình đâu có thấy người nào?

- Nàng nhìn kỹ xem. Hai người một nam, một nữ. Cô gái đó có khuôn mặt điểm lệ, còn gã nam nhân thì khô ngô tuấn tú.

Thành Tử làm trò nhăn miệng nói:

- Y... gã nam nhân còn banh cái miệng ra nữa.

Như Bình bật cười khúc khích. Nàng véo bả vai Thành Tử :

- Lâm đại ca lừa Như Bình.

Nàng duỗi chân giầy nạy:

- Trong suốt chỉ có khuôn mặt của Như Bình và Lâm đại ca thôi.

Như Bình bất chợt quay ngoắt lại đẩy Lâm Thanh Tử xuống suối. Bị đẩy bất ngờ Lâm Thanh Tử không gượng được rơi từ phiến đá xuống dòng suối, nhưng trước khi chạm đến mặt nước trong vất thì y đã kịp dùng thuật Triển xi phi vân, ngón trở điểm vào một cọng rong trôi phập phều, lập tức thân ảnh như sợi tơ hồng lộn ngược trở lại.

Thành Tử lộn một vòng trên không trung rồi nhẹ êm như chiếc lá hạ xuống trước mặt Như Bình.

Gã chỉ mặt nàng :

- Sao nàng lại đẩy ta xuống suối chứ?

- Đẩy Lâm đại ca xuống suối để tẩy bớt mùi hôi đi.

Lâm Thanh Tử hừ nhạt một tiếng:

- Thật là hết chỗ nói. Ta không bao giờ tắm đâu.

- Thân thể huynh hôi hám như vậy mà không tắm à? Huynh xem lại bộ trạng của huynh kìa, đất đóng như vảy cá, chẳng lẽ huynh cứ để nguyên như thế này đến gặp nội tổ của Như Bình ư?

- Thì có sao đâu.

Như Bình nạt ngang:

- Như Bình không chịu. Từ thân thể huynh tỏa ra mùi hôi hám, gặp nội tổ thì còn gì thể diện của Lâm Thanh Tử nữa?

Thành Tử cau mày:

- Ta nói thật với nàng, ba năm nay ta chưa hề đụng đến nước đó. Thấy nước là Thành Tử này sợ hết hồn rồi.

- Làm gì mà huynh sợ nước? Chẳng qua huynh lười biến mà thôi. Khi huynh ngủ ngay cả con muỗi cắn trên má huynh, huynh cũng chẳng thèm đuổi nó đi, từ hai tay đến hai chân huynh không có chỗ nào là không đóng đất cả.

Nàng bịt mũi:

- Đứng gần Lâm huynh, chỉ ngửi cái mùi xú uế thôi đã khó chịu rồi.

Thành Tử cười toe toét miệng, phui tay như đuổi ruồi:

- Ờ, thì Lâm Thanh Tử này ở dơ lắm. Nếu Hà cô nương không chịu được thì cứ ly khai. Thành Tử chẳng cấm cản đâu.

Như Bình sa sầm mặt:

- Như Bình chỉ nghĩ đến điều tốt cho huynh thôi, mà huynh nói vậy đó.

Thành Tử nhăn nhó:

- Thành Tử không cần những điều tốt đó.

Thành Tử nói xong, quay lưng toan bỏ đi, chợt Như Bình kêu một tiếng thất thanh:

- Ối !

Nàng bị trượt chân rơi từ phiến đá xuống dưới suối. Như Bình trời lên, hụp xuống, tay ngoắc Thành Tử:

- Đại ca... cứu muội với... Cứu muội với...

Thành Tử nhăn nhó:

- Tại sao nàng bắt cần như vậy?

Thành Tử bối rối vô cùng, trong khi đó Như Bình như đã hụt hơi từ từ chìm xuống dòng suối trong vắt.

Thành Tử rít lên:

- Tại sao nàng làm phiền ta như thế chứ?

Mặc dù nói vậy nhưng Thành Tử không thể để Như Bình chết được. Y móc hai chân vào khe đá, chồm ngược người xuống thông tay toan thộp lấy cổ áo của Như Bình. Tay Thành Tử vừa chạm đến mặt nước thì bất thần Như Bình trời ngược trở lên, song thủ của nàng chộp lấy tay Thành Tử kéo ghệt xuống suối.

Thành Tử thét lên:

- Ê...

Tiếng thét còn đọng trên môi Thành Tử thì gã đã bị Như Bình kéo thỏm xuống suối rồi.

Thành Tử giãy giụa:

- Ta chết đuối mất... Ta chết đuối mất...

Như Bình nhìn gã:

- Có Như Bình thì Lâm đại ca không sợ chết đuối đâu.

Thành Tử trợn mắt:

- Thì ra nàng gạt ta:

Như Bình gật đầu:

- Như Bình làm sao chết đuối được. Trên đất thì huynh là hảo hán, còn dưới nước Như Bình là anh thư.

Nàng vừa nói vừa ấn đầu Thành Tử xuống dưới nước:

- Ợc... ợc...

Thành Tử uống một ngụm nước rồi Như Bình mới kéo gã lên.

Nàng nhoèn miệng cười:

- Nước suối ngọt chứ?

Thành Tử gật đầu:

- Ngọt lắm... ngọt lắm, nhưng nàng hãy đưa ta lên bờ đi.

Như Bình lắc đầu:

- Không !

Thành Tử tròn mắt:

- Ta không quen dưới nước.

- Từ từ rồi phải quen mà. Nếu huynh còn nói nữa thì muội sẽ cho huynh uống đến no bụng mới thôi.

Thành Tử ngậm miệng.

Như Bình đẩy Thành Tử chồi lên khỏi mặt nước. Nàng nói:

- Kể từ bây giờ huynh nhất nhất phải nghe lời Như Bình.

Thành Tử cau mày:

- Nam nhi đại trượng phu như ta mà nghe lời nàng ư?

Gã vừa dứt lời thì Như Bình lại ấn đầu Thành Tử xuống dưới nước. Khi nàng kéo Thành Tử lên, gã ho sặc sụa. Gã ho đến độ chảy cả nước mắt.

Thành Tử quát lên the thé. Y vừa thét vừa ho:

- Sao... ặc.. nàng... ặc... ặc.. ác với ta như vậy? Ta đã từng cứu nàng ở cổ miếu kia mà?

- Chính vì huynh cứu Như Bình nên Như Bình mới đối xử tốt với huynh.

- Nàng đối xử tốt với Thành Tử bằng cách này hả? Ta hận nàng đó.

Như Bình cau mày:

- Huynh còn hận Như Bình thì muội sẽ cho huynh chết đuối luôn.

Nàng vừa nói vừa buông cổ áo của Thành Tử. Gã chơi với thét lớn:

- Đừng... Đừng...

Thành Tử hụp đầu xuống nước, hai tay chơi với. Như Bình lại kéo gã lên:

- Thế nào, huynh còn hận Như Bình không?

Thành Tử lắc đầu:

- Không, ta không hận nàng.

- Thế thì tốt. Bây giờ huynh muốn vào bờ thì nhất nhất đều phải nghe theo lời Như Bình nhé?

Thành Tử lưỡng lự.

Như Bình nạt lớn:

- Lắm huynh chịu nghe lời Như Bình không?

Thành Tử nhăn nhó:

- Ừ ta nghe lời nàng.
- Tốt lắm. Bây giờ huynh phải hứa với Như Bình.
- Ta đã nghe lời rồi còn hứa cái gì nữa.
- Muội bắt huynh hứa.
- Hứa cái gì bây giờ?
- Huynh hứa trong kiếp này chỉ có mỗi một mình Như Bình là muội muội của huynh thôi.

Thành Tử gật đầu:

- Ừ... Thành Tử hứa...
- Huynh hứa xong như vậy mà nghe được à. Huynh phải thề kìa.
- Ừ... Ta thề...
- Thề như thế nào. Huynh phải thề, nếu huynh phản bội muội, huynh sẽ chết dưới nước.

Thành Tử tròn mắt:

- Hả, nước nữa ư?

Như Bình gật đầu.

Thành Tử nhăn nhó:

- Ta và nàng đâu có gì mà phản bội với không phản bội?

Hai mắt Như Bình thèn thẹn:

- Phản bội là huynh hất hủi muội đó. Nói như vậy huynh hiểu rồi, chẳng lẽ bắt người ta nói thẳng ra à?

Thành Tử gật đầu, gã nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Ta hiểu rồi, nàng đã yêu Thành Tử phải không?

Gã le lưỡi:

- Eo ôi. Nàng bắt a uống nước no bụng làm sao ta yêu nàng được?

Gã vừa dứt lời thì tay Như Bình đã đặt lên đỉnh đầu, Thành Tử lắc đầu nguầy nguậy:

- Không... không, đừng đừng, ta yêu nàng, ta hứa sẽ không phản bội nàng.

Như Bình mỉm cười :

- Nếu Lâm đại ca phản bội Như Bình thì đại ca sẽ chịu chết dưới nước như con cá chết sinh.

Thành Tử gật đầu.

Như Bình nhăn mặt:

- Lâm đại ca phải lập lại lời nói của Như Bình.
- Ừ ta nói. Nếu Thành Tử phản bội Như Bình thì chết dưới nước như cá chết sinh.

Gã vừa nói vừa nhăn nhó.

Như Bình mỉm cười xách cổ áo Thành Tử lôi vào bờ suối. Nàng như con rái cá vẫy vùng trong dòng nước trong vắt. Trong khi Thành Tử chẳng khác nào con mèo bị rớt xuống nước.

Như Bình nhúm bếp lửa hong khô trang phục hai người, thỉnh thoảng nhìn Thành Tử ngồi co ro với bộ mặt hằm hằm.

Nàng hỏi Thành Tử :

- Lâm đại ca đang nghĩ gì vậy?

Thành Tử chỉ vào ngực mình:

- Nàng hỏi ta à?

- Chứ không lẽ có người thứ ba nữa.

- Ta đang nghĩ và đang chửi thẳng cha bang chủ Cái Bang Trần Bá Tùng.

Như Bình nhăn mặt:

- Hắn đâu có đây mà huynh chửi hắn.

- Không chửi thẳng cha ôn dịch đó sao được. Nếu không có lão giở trò đồi bại thì ta đâu có vướng mắc vào chuyện này. Tại cái lão ôn dịch đó mà ta phải... phải...

Như Bình tăng hăng.

Lâm Thanh Tử cúi đầu nhìn xuống đồng lửa.

Như Bình nói:

- Nếu huynh nghĩ vậy thì lúc ở cổ miếu huynh đừng cứu muội.

- Chẳng lẽ không cứu?

- Nếu huynh nghĩ muội không xứng đáng với huynh thì huynh đừng nghĩ đến muội nữa.

Nàng gục mặt vào hai đầu gối:

- Huynh bỏ muội, huynh đi đi.

- Hê... Nàng muốn ta đi để ta nhận cái chết như cá chết sinh dưới nước à?

- Muội sẽ xóa lời thề của huynh.

- Đã thề rồi đâu có dễ gì xóa, chỉ khi nào ta chết hoặc nàng chết mới xóa được lời thề đó.

Như Bình bẽn lễn nhìn Thành Tử :

- Muội không ép huynh đâu.

Thành Tử nhìn nàng :

- Huynh chỉ sợ...

- Huynh sợ gì?

- Mạng của Thành Tử giò như chỉ mảnh treo chuông, không biết sống chết lúc nào. Với lại sau khi huynh làm tròn những gì mà Tổng đại ca đã căn dặn thì sẽ tự kết liễu đời mình để cùng với Tổng huynh, Kha huynh và Mộng muội đoàn tụ dưới tử thành.

Như Bình lắc đầu:

- Nếu đại ca rời cõi nhân gian này thì muội cũng sẽ theo đại ca.

Thành Tử thở dài:

- Muội đừng nghĩ vậy. Ông tạo đã xếp cho mỗi người chúng ta một số phận.

Như Bình nắm tay Thành Tử :

- Như Bình và đại ca đã cận kề nhau dưới dòng suối này rồi. Đó là lời thề không bao giờ hai chúng ta chia cắt. Muội sẽ ở bên đại ca mãi mãi dù trên dương cảnh hay dưới a tỳ.

Như Bình dịch lại bên Thành Tử. Nàng nhìn Thành Tử. Hai người như lấy ánh mắt đặt trao cho nhau những gì mà đôi tình nhân từng hứa hẹn với nhau trong ngày đầu mà nụ hoa tình chớm nở.

Tiếng suối chảy, tiếng nước reo, và tiếng tim của họ hòa nhập vào nhau như một khúc nhạc tình êm ái. Thời gian như dừng lại, không gian trở nên lặng lẽ trong một khung cảnh nên thơ và đôi uyên ương trao cho nhau những lời tình nồng thắm nhất.

Hồi 16

HÀ TỔ TỔ

Vọng Nguyệt lầu.

Trở lại Vọng Nguyệt lầu, Lâm Thanh Tử không có ý vào để tìm những đóa hoa biết cười nói. Nhưng khi y và Như Bình bước vào tòa lầu này thì những con mắt hau háu chiếu vào hai người.

Như Bình cau mày, bển lên:

- Nếu không vì đại ca thì muội sẽ không bao giờ đặt chân đến chốn này đâu.

Thành Tử nhún vai quay sang nhìn nàng nói:

- Huynh cũng chẳng muốn quá vắng đến chốn này làm gì, nhưng lần này huynh phải vào vì đã hứa với Tổng đại ca và Kha đại ca.

Hai người chọn một chiếc bàn khuất trong góc nhà chính sảnh dùng để đón khách.

Thành Tử nói:

- Hà muội có thể ngồi đây một mình chứ?

Như Bình tròn mắt:

- Huynh đi đâu?

Thành Tử gãi đầu:

- Huynh đi có chuyện một chút.

Như Bình hừ nhạt một tiếng:

- Vào phòng kỹ lâu mà bỏ muội để đi một mình. Huynh nghĩ xem, huynh làm như vậy có được không?

- Huynh không có ý bậy đâu.

- Không có ý gheo nguyệt trên hoa sao lại bỏ muội ở đây một mình chứ?

Gã tiểu nhị nhìn hai người. Gã méo hai cánh môi chùi dây thừng lừ, nham nhở nói:

- Nhị khách đến phòng chúng tôi để tìm xuân?

Như Bình cau mày, toan nạt gã nhưng Thành Tử đã kịp nắm lấy tay nàng giật nhẹ.

Y mỉm cười nói:

- Tất nhiên tại hạ đến Vọng Nguyệt lầu để tìm xuân.

Gã tiểu nhị nhìn qua Như Bình:

- Thế còn tiểu thư?

Thành Tử nheo mắt với gã, sàm sỡ nói:

- Đã vào đây rồi thì ai cũng như ai.

Như Bình nhăn mặt.

Gã tiểu nhị thì tròn mắt nhìn Như Bình :

- Vị cô nương này cũng đi tìm xuân.

Như Bình bậm môi toan đứng lên, nhưng Thành Tử đã giạt tay nàng.

Y nhìn gã tiểu nhị ôn tồn nói:

- Muội muội cùng ta không thể tìm xuân được hả?

Gã tiểu nhị rồi rít hần lên:

- Được, được.

Gã vỗ ngực mình:

- Dạ, nếu phường Vọng Nguyệt lâu chúng tôi không có ai thì chính tiểu nhân sẽ phục vụ muội muội của khách nhân.

Thành Tử vỗ vai gã:

- Cũng được đấy. Tướng mạo của huynh đệ, Lâm mỗ cũng vừa ý lắm.

Gã xum xoe hần lên:

- Đại ca muốn phục vụ ngay bây giờ à?

Thành Tử chồm mặt tới:

- Huynh đệ nôn rồi à?

Gã toét miệng cười:

- Thấy sư muội của đại ca là tiểu nhị này muốn phục vụ cho nàng ngay.

- Sư muội của ta khó lắm đó.

- Tiểu nhân sẽ cung cúc phục vụ tận lực ạ.

- Thế thì tốt. Nhưng trước hết ta muốn hỏi một việc.

Gã tiểu nhị khom người xuống, như muốn ụp mặt xuống bàn:

- Đại ca muốn gì, xin cứ hỏi.

- Lâm mỗ nghe nói ở phường Vọng Nguyệt lâu có ngũ nương, nhan sắc tuyệt trần tên là Cúc Cúc, Thanh Thanh, Xuân Xuân, Phùng Phùng và Thủy Thủy, chẳng hay những người đó có còn không?

Gã tiểu nhị đứng lên nhìn Lâm Thanh Tử:

- Ở Vọng Nguyệt rất nhiều hoa lạ, sao đại ca không hỏi mà hỏi năm người đó?

- Tại sao ta không hỏi được chứ, bởi trước đây họ đã từng hầu cận Đồng Cân thiên sơn Kha Bạc Kim mà. Những kỹ nữ được Kha Bạc Kim đoái hoài tới phải là những trang tuyệt sắc giai nhân, tính tình lại ôn hòa mới lọt vào tai mắt họ Kha được.

- Đại ca nói rất đúng. Ngũ nương đã thuộc về Kha đại hiệp rồi, đại ca chọn người khác nghe. Tiểu nhân sẽ giới thiệu cho đại ca những nàng còn hơn cả ngũ nương nữa. Ngũ nương bây giờ thì còn có hai người coi được, còn những người kia eo ôi, tàn tạ lắm.

Thành Tử ngẩng lên nhìn gã tiểu nhị:

- Hai người coi được là ai?
- Phùng Phùng và Thủy Thủy.
- Còn ba người kia đâu?

Gã tiểu nhị lưỡng lự. Y lắc đầu:

- Tiểu nhân không tiện nói ra.

Thành Tử cười mỉm nói:

- Lâm mỗ biết lý do vì sao người không tiện nói ra rồi. Phải người định dấu ba người đó cho người phải không?

- Tiểu nhân đâu dám, đâu dám. Tại ba ả đó mà thôi.
- Tại họ là sao?

Gã tiểu nhị nhìn thẳng vào mặt Thành Tử:

- Tiểu nhân hỏi thiệt, sao đại ca lại quan tâm đến ba người đó quá vậy?

Thành Tử nhún vai:

- Tại Lâm mỗ nghe Vọng Nguyệt lâu có ngũ nương nổi tiếng nhất Dương Châu thành.
- Bây giờ ngũ nương không còn, còn tam nương, không biết Lâm đại ca có đồng ý không?

Thành Tử gãi trán mình:

- Tam nương à? Lâm mỗ chỉ thích những giai nhân của Kha đại hiệp thôi. Bây giờ không đủ khi khác ta ghé lại.

Thành Tử và Như Bình đứng lên.

Gã tiểu nhị rồi rít:

- Đại ca đừng đi vội. Nếu như đại ca muốn thì tiểu nhân đây sẽ ráng chiều đại ca mời Phùng Phùng và Thủy Thủy tiếp. Còn sư muội của đại ca thì để cho tiểu nhị.

Như Bình đỏ mặt.

Nàng hừ nhạt một tiếng.

Thành Tử nắm tay nàng bóp khẽ:

- Muội, chúng ta đang ở trong Vọng Nguyệt lâu.
- Muội muốn rời khỏi đây.

Như Bình vừa nói vừa bỏ đi.

Lâm Thanh Tử lần gã tiểu nhị bối rối bước theo nàng. Gã trơ trẽn hỏi:

- Đại ca sao kỳ vậy. Bộ sư muội của đại ca không thích tìm xuân à?

Thành Tử nhìn gã bằng cặp mắt hằn học:

- Sư muội của ta tất nhiên là thích tìm xuân rồi.

- Thế sao kỳ vậy?

- Kỳ cái con khi, tại mặt của người xấu như con trâu nước, muội của ta mới bỏ đi như vậy đó.

Thành Tử và Như Bình ra đến ngoài cửa chạm mặt ngay với mười sáu gã đại hán vận võ phục Hỏa Giáo. Trên ngực áo những gã này đều có thêu ngọn lửa đỏ trông sinh động như đang cháy.

Vừa thấy Lâm Thanh Tử và Như Bình, mười gã đại hán của Hỏa Giáo đều đứng đực ra sững sốt nhìn. Cả mười tên không nói một tiếng, nhưng cùng một hành động, đồng loạt chân chặn ngang đường Thành Tử.

Gã có hàm râu cá chốt có vẻ trưởng nhóm, bởi ngọn lửa trên ngực áo gã to nhất, lướt đến trước mặt Lâm Thanh Tử. Y ôm quyền trịnh trọng hỏi:

- Tại hạ là Huỳnh Trì. Phân đàn trưởng Hỏa Giáo ở Dương Châu, xin hỏi các hạ có phải là Triển xi phi vân Lâm Thanh Tử?

Thành Tử nhìn Huỳnh Trì:

- Đã biết rồi, các hạ còn hỏi nữa.

Huỳnh Trì chiếu tinh nhãn nhìn Thành Tử chăm chăm:

- Đích thị các hạ là Lâm Thanh Tử?

- Ta đã nói rồi. Lâm mỗ hỏi thật, các người tính hỏi ta để đoạt những miếng da họa đồ phải không?

Huỳnh Trì nhìn Thành Tử :

- Chuyện đó ai cũng biết, Lâm các hạ hiện đang giữ hai miếng da họa đồ.

Thành Tử nhún vai:

- Ta đâu có chối.

- Nếu như Lâm các hạ có giữ thì hãy giao lại cho Huỳnh mỗ. Nhất định Lâm các hạ sẽ được trọng thưởng.

Thành Tử cau mày hỏi:

- Tại hạ thích thưởng cái thủ cấp của các hạ.

Huỳnh Trì tỏ vẻ bức dọc. Gã gằn giọng nói:

- Rượu mời Lâm các hạ không uống, lại đòi uống rượu phạt.

Gã vừa nói vừa rút xoạt thanh cương kiếm có lưỡi như răng cưa. Y thủ kiếm ngang ngực lạnh lùng nói:

- Huỳnh mỗ hỏi lại một lần nữa, các hạ có giao hai miếng da họa đồ đó ra không?
- Tất nhiên là không rồi.

Lời Thành Tử vừa dứt thì Huỳnh Trì đã phát cương kiếm tạo thành một mảnh lưới bạch quang vằn vũ công kích.

Kiếm quang chập chờn, lúc rõ lúc mờ nhạt, khiến cho đối phương không biết đâu là hư đâu là thật. Ngay cả Lâm Thanh Tử cũng phải lúng túng khi đối mặt với ảo kiếm của Huỳnh Trì.

Không biết được cái nhược của đối phương, Thành Tử bắt buộc lùi bộ. Ảo kiếm của Huỳnh Trì lần lượt đến đâu, Thành Tử lùi đến đó. Chỉ trong khoảng khắc thể mà Huỳnh Trì đã phát triển được mười thức kiếm rồi cùng lúc Thành Tử cũng lùi đến mười bộ.

Huỳnh Trì thấy đối phương thụ động cười nhạt rồi nói:

- Người cứ lùi mãi như thế sao? Nếu không đỡ được Vô ảnh kiếm của Huỳnh mỗ thì mau giao hai miếng họa đồ, Huỳnh mỗ sẽ cho người một sinh lộ.

Huỳnh Trì vừa nói vừa tạo ra những thế kiếm nhanh hơn. Lần này mũi cương kiếm nhoang nhoáng ngay dưới chân Lâm Thanh Tử. Gió kiếm vi vu khiến ai cũng rợn người lạnh xương.

Trong lúc Huỳnh Trì lần át đối phương thì chín gã thuộc hạ của họ Huỳnh đứng ngoài cổ vũ. Huỳnh Trì phát huy kiếm ảnh càng lúc càng nhanh, càng ảo diệu, trong khi Lâm Thanh Tử càng lúng túng.

Bất chợt Lâm Thanh Tử ngã ngựa xuống đất.

Huỳnh Trì đắc ý, vung kiếm tạo thành một ánh sắc quang cầu vòng tập kích trực diện vào yết hầu Lâm Thanh Tử.

- Người chết đến nơi rồi.
- Keng...

Những tia lửa li ti bắn ra. Đầu mũi cương kiếm đâm thẳng vào sóng thanh nhuyễn kiếm của Lâm Thanh Tử.

Huỳnh Trì thoáng một chút sửng sờ, đứng đực ra bởi y chẳng biết từ lúc nào mà trên tay Lâm Thanh Tử lại có thanh nhuyễn kiếm. Y ngỡ như thanh nhuyễn kiếm cản mũi cương kiếm là do linh khí bất ngờ tạo ra trên tay Thành Tử.

Với một đại cao thủ sử dụng kiếm, chỉ một thoáng khắc bất ổn định tâm thì chuốc lấy hậu quả rồi.

Thành Tử chỉ gạt nhẹ mũi kiếm của Huỳnh Trì, sóng kiếm của y đã đặt vào cổ đối phương rồi. Huỳnh Trì biến sắc, trong khi Thành Tử cong người bật dậy.

Y nheo mắt nói:

- Bây giờ các hạ còn muốn đoạt miếng da họa đồ của Lâm mỗ nữa không?

Huỳnh Trì đứng sững, cắn răng không thể nói được lời nào. Lưỡi kiếm lạnh ngắt chạm vào cổ gã khiến gã rùng mình.

Lâm Thanh Tử nói lại một lần nữa:

- Huỳnh các hạ không trả lời Lâm mỗ à?

Huỳnh Trì sượng sùng nhìn xuống:

- Người muốn tha thì tha, muốn giết thì giết.

- Vậy các hạ muốn chết chứ gì?

Huỳnh Trì nhăn mặt:

- Tất nhiên Huỳnh Trì không muốn chết rồi.

- Nếu không muốn chết thì Huỳnh các hạ phải có gì đổi chác chứ. Chẳng lẽ các hạ đánh Lâm mỗ một bữa hơi tai rồi muốn sống thì được sống sao?

Huỳnh Trì thở hắt ra một cái:

- Người muốn gì?

Thành Tử đảo cổ tay, lưỡi nhuyễn kiếm ép nhẹ vào cổ Huỳnh Trì. Một lần nữa Huỳnh Trì rùng mình.

Thành Tử cười khẩy:

- Xem chừng các hạ nói cứng nhưng lòng dạ chẳng cứng chút nào.

- Trước cái chết ai không sợ chứ?

Thành Tử đoạt lấy thanh cương kiếm của Huỳnh Trì nói:

- Các hạ muốn sống thì phải rống to lên ba lần "Lâm gia tha tội"

Huỳnh Trì lắp bắp:

- Người... người...

Thành Tử nạt lớn:

- Nào rống lên.

Thành Tử vừa nạt vừa dí lưỡi kiếm sâu hơn vào cổ Huỳnh Trì. Một vệt máu đỏ ối rịn ra và mặt của Huỳnh Trì tuôn mồ hôi ướt đẫm.

Huỳnh Trì bặm môi.

Thành Tử gằn giọng :

- Không nói à? Thế thì để Lâm mỗ tiễn người về cõi a tỳ cho rảnh nợ.

Huỳnh Trì mở choàng hai mắt:

- Khoan... ta nói.

Thành Tử lắc đầu

- Không phải nói mà rỗng.

- Ta rỗng

- Rỗng đi

Huỳnh Trì thở hắt ra một tiếng, y quyết định chịu nhục để giữ sinh mạng mình.

Thành Tử mỉm cười :

- Rỗng lên đi chứ

Huỳnh Trì lấy hơi, nhưng y chưa kịp rỗng thì rùng mình liên tục, đồng thời sau lưng gã có mùi cháy khét tỏa ra. Thành Tử thâm kiếm thối lui hai bộ.

Huỳnh Trì ngã sấp xuống chân Thành Tử. Lưng của gã bốc khói nghi ngút, tỏa mùi cháy khét lẹt.

Không biết từ bao giờ Hỏa Thần giáo Âu Dương Bình đã xuất hiện, đứng khoanh tay nhìn Thành Tử. Sự xuất hiện của Âu Dương Bình khiến Thành Tử giật mình, bởi quá bất ngờ và chẳng có điều gì báo trước.

Chín gã thuộc hạ của Huỳnh Trì đồng loạt quỳ xuống tung hô:

- Giáo chủ vạn an.

Âu Dương Bình khoát tay:

- Đứng lên.

- Tạ ơn giáo chủ.

Âu Dương Bình nhìn Thành Tử nói:

- Hỏa Thần giáo không thể dung túng cho hạng cao thủ tham sống sợ chết mà tự chuốc nhục vào thân.

Thành Tử ôm quyền xá Âu Dương Bình:

- Âu Dương Bình tiên sinh đến Thành Tử không biết nên không kịp nghênh tiếp.

Âu Dương Bình nhếch mép, hừ nhạt rồi nói:

- Lâm công tử khỏi khách sáo. Cứ xem như Lâm cao thủ đã hạ được phân đàn trưởng Hỏa Thần giáo Huỳnh Trì và Lâm công tử có quyền thay vào chỗ của Huỳnh Trì.

Thành Tử nhướng mắt:

- Nói vậy tại hạ sẽ phải đầu nhập Hỏa Thần giáo của Âu Dương tiên sinh.

- Lâm công tử không muốn à?

Thành Tử lắc đầu:

- Tất nhiên là không rồi. Nếu Thành Tử đầu nhập Hỏa Thần giáo tất phải phục tùng mệnh lệnh của Âu Dương tiên sinh và chắc chắn tại sao sẽ lệnh cho Lâm mỗ trao miếng da họa đồ cho người ngay.

Âu Dương Bình nheo mày:

- Không đầu nhập Hỏa Thần giáo thì người đã gây thù chuốc oán với bản tọa rồi. Người giết người của Hỏa Thần giáo thì phải đền mạng lại đó.

- Ê... Thành Tử không giết gã họ Huỳnh nha.

- Không có người thì người của Hỏa Thần giáo đâu có chết.

Như Bình thấy Thành Tử liên tục bị người bức hiếp bức dọc lên tiếng:

- Các người thật quá đáng. Tại Dương Châu thành không xa Trúc gia trang bao xa mà hiếp đáp người giữa ban ngày ban mặt.

Âu Dương Bình chau mày, dỗi mắt qua nhìn nàng:

- Nha đầu là gì của Trúc gia trang?

Như Bình mỉm cười :

- Nếu như Âu Dương tiên bối muốn biết tiểu nữ là gì của Trúc gia trang thì cứ đến đó hỏi Vạn Dược thần y Hà Tổ Tổ, Hà Như Bình là ai?

Nàng vừa trả lời hết câu thì đột ngột có cơn gió hốt thổi đến, kèm theo một chiếc bóng vàng nhạt.

Chiếc bóng vàng đó lướt tới Như Bình. Kinh phát của người đó không sao tưởng tượng được.

Người đó vừa trụ thân, Như Bình đã thốt lên:

- Nội tổ

- Tiểu nha đầu lại gây chuyện ngoài giang hồ rồi.

Vạn Dược thần y vỗ trán Như Bình:

- Ta lo người có chuyện nên mời rời rừng trúc đây.

Vạn dược thần y Hà Tổ Tổ quay lại Âu Dương Bình:

- Lão phu lâu ngày không ra giang hồ, nên ít có gặp mặt cao nhân. Âu Dương giáo chủ lâu ngày vẫn khỏe chứ?

Âu Dương Bình ôm quyền xá Vạn Dược thần y:

- Được Vạn Dược thần y hỏi thăm, bản tọa thật là có phúc.

- Khách sáo... Khách sáo. Chẳng hay nha đầu Như Bình của lão phu có cản trở quấy nhiễu Âu Dương giáo chủ, mong giáo chủ đừng để tâm mà bỏ qua cho thị.

Âu Dương Bình liếc Thành Tử, mỉm cười nói với Hà Tổ Tổ:

- Bản tọa và tiểu thư đây không có chuyện gì đâu.
- Thế thì tốt quá. Lão phu xin kiếu từ vậy.

Vạn Dược thần y nắm tay Như Bình:

- Về thôi.

Như Bình rút tay lại:

- Còn Lâm đại ca nữa.

Hà Tổ Tổ cau mày:

- Lâm đại ca nào?

Như Bình chỉ Thành Tử:

- Nếu không có Lâm đại ca theo Tiểu Hà về đây thì con đã thành ma rồi.

Hà Tổ Tổ nhướn đôi mày bạc phếch:

- Vậy hả?

Lão quay lại Thành Tử:

- Người đã có công đưa Tiểu Hà về đến thành Dương Châu, lão phu thỉnh người đến Trúc gia trang.

Thành Tử ôm quyền xá Hà Tổ Tổ:

- Tiểu bối không dám nhận chữ thỉnh giáo của lão tiền bối.
- Đừng khách sáo... đừng khách sáo.

Hà Tổ Tổ quay sang Âu Dương Bình:

- Nếu không có gì, có dịp lão sẽ gặp lại Âu Dương giáo chủ.

Hà Tổ Tổ nắm tay Như Bình:

- Chúng ta cùng về.

Như Bình nhìn Thành Tử:

- Lâm đại ca cùng theo với muội chứ?

Hà Tổ Tổ nói tròng:

- Nội tổ mời gã rồi.

Ba người cùng trở chân bỏ đi. Âu Dương Bình chỉ biết đưa mắt nhìn theo bóng của họ. Hỏa thần giáo chủ thừa biết mình không có cơ hội đoạt lấy miếng da họa đồ của Lâm Thanh Tử bởi sự xuất hiện của Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ

Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ dù sao cũng là một trong tứ trụ võ lâm đời trước còn lại nên Âu Dương Bình cũng phải nể mặt không dám vọng động, huống chi võ công của Vạn Dược thần y lại không sao lường được.

Hồi 17

TÌNH HAY HẬN

Chu Thử Loan cảm nhận có luồng hơi nóng phà vào gáy mình, mặc dù đầu nặng như búa bổ nhưng nàng vẫn bật ngồi lên. Thử Loan mở to hai mắt hết cỡ khi nhận ra Lãnh Nhật Phong nằm bên mình.

Nàng giật mình nhìn lại rồi bước luôn xuống tràng kỷ.

Nàng nghiêng răng nhìn Nhật Phong:

- Người... Người đã...

Nhật Phong với đôi mắt vô hồn, vô thức nhìn nàng.

Thử Loan bước đến bên chàng. Nàng thẳng tay tá vào mặt Nhật Phong.

- Bốp !...

- Đồ dê tiện

Nhật Phong hứng trọn cái tát của Thử Loan, năm ngón tay thon thả của nàng in lên má chàng.

Thử Loan rít lên the thé :

- Người dám lợi dụng lúc ta say rượu mà cưỡng hiếp ta. Đồ dê tiện.

Nàng lại tát vào má trái của Nhật Phong:

- Bốp !...

- Người đáng chết lắm.

Thử Loan vừa nói vừa rút thanh Long kiếm ra khỏi vỏ:

- Ta sẽ giết người.

Nàng vừa nói vừa giơ thẳng lưỡi kiếm toan bổ xuống đầu Nhật Phong, nhưng rồi nghĩ sao lại thu kiếm tra vào vỏ. Thử Loan nhìn Nhật Phong chăm chăm.

Nàng lắc đầu nói:

- Người không còn một chút tri thức khi đã trở thành sát thủ kiếm vương mà vẫn thực hiện được hành vi đó ư?

Nàng vò trán mình cố nhớ lại những gì đã xảy ra. Thử Loan cau mày với tay lấy bầu rượu đưa lên mũi ngửi. Nàng lầm nhảm nói:

- Chẳng lẽ trong rượu... Ngay mình cũng có hành động ngược lại y của mình.

Ý nghĩ đó lướt qua trong đầu, Thử Loan gọi lớn:

- Thư thư... Thư thư...

Không có ai đáp trả nàng.

Bất giác Thể Loan nhìn lại Nhật Phong. Chàng vẫn như cái xác chết biết thở ngậy đại nhìn nàng. Trong ánh mắt của Nhật Phong như ẩn chứa một cõi hư vô nào đó mà chốn hư vô đó chỉ có chàng mới nhìn thấy mà thôi.

Tự dưng Thể Loan chợt dâng trào một chút thương cảm nào đó đối với chàng.

Nàng buột miệng hỏi:

- Ta tát người có đau không?

Nhật Phongờ đờ chẳng trả lời nàng.

Có tiếng gõ cửa.

Thể Loan vội vã vận lại trang phục cho Nhật Phong và mình rồi bước ra mở cửa.

Nhược Mai Lâm bước vào.

Thể Loan nhìn nàng.

Mai Lâm hỏi:

- Sao muội nhìn ta bằng ánh mắt hằn học vậy?

- Thư thư đã bỏ thứ gì trong rượu.

- Sao muội lại hỏi thư thư điều gì lạ vậy? Muội nghi ngờ thư thư hạ độc muội à?

Thể Loan lắc đầu:

- Nếu trong rượu không có độc thì Thể Loan đâu còn đứng đây nói chuyện với thư thư.

- Vậy sao muội hỏi ta bỏ thứ gì trong rượu?

Thể Loan vỗ trán mình:

- Tại muội say quá, hỏi nhanh hỏi cuội thôi. Thư thư đừng để tâm nghe?

Mai Lâm mỉm cười:

- Tất nhiên rồi, thư thư đâu bao giờ dám hờn trách muội.

Nàng nắm tay Thể Loan:

- Thư thư đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ để muội và Lãnh Nhật Phong lên đường đến Thiếu Lâm. Chuyển đi không biết lành dữ như thế nào nhưng thư thư hy vọng muội sẽ quay về.

- Tất nhiên Thể Loan sẽ quay về cùng với thủ cấp của Tuệ Tĩnh đại sư rồi.

Mai Lâm mỉm cười:

- Nhớ dẫn luôn cả Lãnh công tử về nữa nhé.

- Y có thể chết cũng nên.

- Tìm một sát thủ kiếm vương như Lãnh Nhật Phong trong giang hồ không có người thứ hai đâu.

Thể Loan bất giác thở dài một tiếng.

Nàng bước đến nắm tay Nhật Phong:

- Đi theo ta.

Nàng dẫn Nhật Phong bước ra ngoài. Mai Lâm tiễn chân hai người đến cổ xem song mã. Trên cổ xe đã để sẵn cỗ quan tài dành cho Tuệ Tĩnh đại sư.

Mai Lâm nói:

- Hy vọng hai người sớm trở về. Muội bảo trọng.

Thế Loan gật đầu.

Nàng dẫn Nhật Phong ngồi lên ghế xà ích chung với mình, rồi ra roi cho đôi tuấn mã trở vó kéo xe đi. Mai Lâm nhìn theo cỗ xe song mã, miêng điểm một nụ cười mỉm.

Giữ cương ngựa, thỉnh thoảng Thế Loan lại quay sang Nhật Phong. Nhìn Nhật Phong, Thế Loan lại lắc đầu bởi cảm nhận giờ đây chàng chỉ là cái xác biết thở mà không có hồn. Ánh mắt tinh anh ngày nào của Thần kiếm giang động Lãnh Nhật Phong giờ chẳng khác nào đôi mắt cá đờ đẫn, ngẫu đực chẳng có chút thần thức.

Thế Loan thở dài hỏi:

- Người đang nghĩ gì vậy?

Nhật Phong im lặng.

- Người có nghe ta hỏi gì không?

Chàng cũng im lặng.

Thế Loan ra roi quất vào mông tuấn mã để chúng trở nước đại kéo xe chạy nhanh hơn.

Nàng thả lỏng dây cương.

Nàng quay sang Nhật Phong:

- Thế Loan hỏi thật người. Khi gần gũi ta người có cảm giác gì không? Người có biết là người đã ân ái với ta không? Tại sao người lại làm vậy?

Nhật Phong vẫn nhìn vào cõi hư vô mà không trả lời nàng.

Thế Loan chau mày. Thuận tay nàng véo vào má chàng một cái thật đau. Thế Loan ngờ đâu Nhật Phong phải rú lên vì cái ngứa nhéo đó, nhưng ngay cả một chút nhăn mặt cũng không có trên khuôn mặt anh tuấn của chàng.

Thế Loan hừ nhạt một tiếng:

- Người không biết đau nữa à?

Thế Loan bực dọc quát:

- Người nhìn ta đây nè.

Nàng vừa nói vừa ghệt mặt Nhật Phong về phía mình:

- Tại sao ngươi không nói, không trả lời ta gì hết. Bộ ngươi chết rồi hả?

Nhật Phong nhìn nàng bằng ánh mắt chết ngây dại. Thể Loan chỉ điểm vào trán Nhật Phong:

- Ngươi đúng là một cái xác chết biết thở mà.

Nhật Phong vẫn trơ trơ nhìn Thể Loan, mặc cho nàng mắng nhiếc mình.

Thể Loan bực dọc:

- Ta phải để lại trên mặt ngươi một vết sẹo để ngươi nhớ mãi về ta.

Nàng rút thanh đoản kiếm, nhưng vừa toan rút kiếm ra khỏi vỏ thì mắt Nhật Phong chớp nhẹ, tay khẽ run. Thể Loan giật mình từ từ hạ đoản kiếm xuống.

Nàng thở phào một tiếng khi Nhật Phong trở lại trạng thái cũ. Thể Loan lắc đầu:

- Mình hồ đồ quá. Hiện tại Nhật Phong đâu còn là con người nữa.

Phía trước vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Ngay lập tức bốn kỵ sĩ xuất hiện phi ngược về phía Thể Loan. Trên bốn thớt ngựa là bốn người kỵ sĩ vận y trang Tây Vực. Họ vừa vượt qua cổ xe song mà của Thể Loan, đột ngột ghì cương quay đầu ngựa rượt theo nàng.

Bốn thớt nhân mã lướt qua cổ xe Thể Loan, rồi đứng trước mặt chắn ngang đường.

Thể Loan cau mày. Nàng cùng ghì cương cho đôi tuấn mã dừng chân.

Kha Cát Cát đầu đội chiếc khăn cải dạng nam trang cùng với Khư Giả Đạt Ma và hai gã võ sĩ Tây Vực đồng loạt xuống yên ngựa.

Kha Cát Cát nhìn Thể Loan rồi quay sang Nhật Phong:

Thể Loan cau mày:

- Các vị sao lại chặn đường bản nương?

Kha Cát Cát nhìn Nhật Phong chăm chăm. Nàng cảm nhận có gì đó rất lạ lùng ở Nhật Phong, khác hẳn với lần diện ngộ ở Tây Vực.

Kha Cát Cát ôm quyền xá Thể Loan:

- Kha Cát Cát xin được thỉnh giáo cô nương.

- Ta chẳng có gì hay ho để cô nương thỉnh giáo cả.

- Kha Cát Cát chỉ muốn biết, vị này có phải là Thần kiếm giang đông Lãnh Nhật Phong?

- Có thể đúng, cũng có thể không phải.

Kha Cát Cát nhượng mày:

- Nghĩa là sao. Đúng hoặc không đúng.

Thể Loan chỉ Nhật Phong:

- Cô cứ hỏi y coi, y là ai?

Thể Loan bước đến nhìn Nhật Phong:

- Lãnh công tử !

Nhật Phong không trả lời mà trơ trơ mắt nhìn.

Kha Cát Cát hỏi:

- Lãnh công tử không nhận ra Kha Cát Cát à?

Nhật Phong vẫn im lặng.

Thế Loan mỉm cười:

- Y không trả lời cô nương, chắc không phải Thần kiếm giang đông Lãnh Nhật Phong rồi.

Cát Cát lắc đầu:

- Không thể như thế được. Làm gì trên đời có người lại giống nhau như hai giọt nước. Đích thị đây chính là Thần kiếm giang đông Lãnh Nhật Phong.

Thế Loan nhếch mép nhìn Kha Cát Cát. Nàng tăng hăng lấy giọng thật nghiêm rồi mới nói:

- Nếu bản nương đoán không lầm thì tiểu cô nương đây là người của Huyền Cung Tây Vực.

Kha Cát Cát gật đầu:

- Đúng, chúng tôi là những người ở Huyền Cung Tây Vực.

Thế Loan mỉm cười:

- Thế thì tôi đã có cách chứng minh cho các vị, người này không phải là Thần kiếm giang đông Lãnh Nhật Phong.

Khư Giã Đạt Ma từ tốn nói:

- Lão nạp mạn phép được hỏi, cô có cách gì chứng minh vị công tử kia không phải là Lãnh Nhật Phong.

Thế Loan vo sợi dây da đánh ngựa, ôn nhu nhìn Khư Giã Đạt Ma nói:

- Phàm trên đời cũng có chuyện ly kỳ, người giống người như hai giọt nước, nhưng trong Trung Nguyên thì ai mà không biết kiếm thuật của Lãnh Nhật Phong. Và có lẽ trong giang hồ chỉ có Thần kiếm giang đông mới xứng đáng thiên hạ vô địch kiếm, nên tôi có thiện ý thỉnh các vị ấn chứng võ công của người này xem có phải là Thần kiếm giang đông không.

Thế Loan mỉm cười nói tiếp:

- Huống chi các vị đã từng được chứng kiến kiếm thuật của Lãnh Nhật Phong khi y ra ngoài Tây Vực đưa Đức Thái Tông về.

Kha Cát Cát nhìn Thế Loan rồi quay sang Nhật Phong. Nàng cảm nhận con người kia rất ngờ nghệch, nhưng không thể không là Lãnh Nhật Phong.

Kha Cát Cát nói:

- Ở Tây Vực, mặc dù Lãnh Nhật Phong đã thắng quỷ đao tần hồn, nhưng kiếm của người có vẻ thanh cao và không lạm sát, không biết vị này như thế nào.

- Tiểu cô nương nói rất đúng về kiếm thuật của Lãnh Nhật Phong. Thần kiếm giang đông sử dụng kiếm không có sát khí bởi vì tính cách của gã có chữ nhân, nhưng với sát thủ kiếm vương của bản nương thì kiếm phải có máu mới tra vào vỏ.

Khư Giã Đạt Ma nheo mày:

- Sát thủ kiếm vương chính là vị này?

Thế Loan gật đầu:

- Sát thủ kiếm vương của bản nương cũng tìm thiên hạ vô địch kiếm để ẩn chứng kiếm thuật đây. Các vị có nhã hứng chứ?

Kha Cát Cát quay sang Khư Giã Đạt Ma, nói bằng thứ ngôn ngữ Tây Vực:

- Khư Giã pháp gia, Cát Cát nghi ngờ người này đích thị là Thần kiếm giang đông Lãnh Nhật Phong. Không bao giờ trên đời lại có hai người giống nhau như vậy. Nếu như vị cô nương kia đồng ý, chúng ta có thể thử kiếm chứng võ công của y.

Khư Giã Đạt Ma gật đầu. Lão nhìn Thế Loan:

- Lão nạp xin được hỏi câu nữa.

- Lão cứ hỏi.

- Nếu như lão kiếm chứng người này đúng là Thần kiếm giang đông Lãnh Nhật Phong thì cô nương có đồng ý cho lão nạp hỏi y một vài chuyện được không?

Thế Loan mỉm cười gật đầu:

- Bản nương rất đồng ý.

Kha Cát Cát truyền âm nhập mật nói với Khư Giã Đạt Ma:

- Cô ta chưa quá ba mươi thế mà lúc nào cũng tự xưng là bản nương, có lẽ thân phận của cô ta rất lớn trong giang hồ Trung Nguyên.

- Lão nạp cũng nghĩ như vậy.

Khư Giã Đạt Ma nhìn Thế Loan:

- Lão nạp cung thỉnh cô nương.

Thế Loan gật đầu. Nàng lấy thanh Long kiếm khoác trên vai trao qua Nhật Phong. Nhật Phong nhận thanh Long kiếm như nhận mệnh lệnh giết người, liền phi thân xuống khỏi cỗ xe song mã.

Chàng đứng đối mặt với Kha Cát Cát, Khư Giã Đạt Ma và hai tên võ sĩ Tây Vực Huyền Cung, hai tay khư khư giữ lấy thanh Long kiếm, đôi mắt cá chết đờ dãn nhìn chăm chăm những người đứng trước mặt mình.

Kha Cát Cát nheo mày khi chạm vào ánh mắt của Lãnh Nhật Phong. Nàng cảm nhận xương sống mình có luồng khí lạnh chạy dọc từ dưới lên trên khiến nàng phải rùng mình.

Thế Loan thấy Kha Cát Cát rùng mình. Nàng cười khẩy một tiếng nghiêm giọng nói:

- Các vị cẩn thận đó. Sát thủ kiếm vương không có cái tâm nhân hậu như Lãnh Nhật Phong đâu.

Kha Cát Cát quay sang Khư Giã Đạt Ma:

- Pháp gia, Kha Cát Cát cảm nhận có điều gì đó rất kỳ lạ ẩn hiện trong đôi mắt đờ đẫn của Lãnh công tử, nhưng người thay đổi quá.

- Chúng ta thử xem y là ai đã.

Thế Loan thấy hai người trao đổi với nhau, nheo mày nói:

- Người của bản nương đã sẵn sàng rồi sao các vị không rút binh khí ra?

Lời của Thế Loan như một lời động viên thôi thúc, và ngay lập tức hai gã võ sĩ Tây Vực đáp lại lời nàng. Cả hai đồng loạt rút xoạt hai lưỡi gươm đao.

Có thể tả hai gươm đao chưa được rút hết ra khỏi vỏ đao thì một ánh chớp bạch quang chói lòa đến độ Kha Cát Cát lẫn Khư Giã Đạt Ma đều phải nhắm mắt lại.

Tất cả chỉ diễn ra trong khoảng khắc vừa đúng một lần chớp mắt của Kha Cát Cát và Khư Giã Đạt Ma. Thật ra hai người chỉ theo phản xạ tự nhiên phải chớp mắt bởi ánh bạch quang sáng ngời. Khi cả hai mở mắt ra thì Thanh Long kiếm đã được Nhật Phong tra vào vỏ. Và Nhật Phong trở lại trạng thái ban đầu cùng với ánh mắt cá chết đờ đẫn nhìn hai người.

Khư Giã Đạt Ma và Kha Cát Cát vẫn chưa biết vừa rồi đã có chuyện gì xảy ra.

- Pháp gia, phải vừa rồi y đã sử dụng kiếm pháp không?

Khư Giã Đạt Ma cau mày:

- Lão nạp cũng không biết nữa.

Kha Cát Cát vô tình quay sang hai gã võ sĩ định hỏi. Nàng thấy hai người đó tay vẫn nắm cứng đốc khoái đao, nhưng họ có trạng thái ngờ ngợ, như những người chết mà chưa biết mình đã chết.

Kha Cát Cát hỏi:

- Hai người sao vậy?

Sau câu hỏi của nàng, hai gã võ sĩ cùng chớp mắt một lượt cùng với cái chớp mắt đó thì máu òng ọc xối xả trào ra từ giữ cần cổ. Máu phun lên, đầy bật luôn hai cái đầu rơi xuống đất.

Kha Cát Cát biến sắc thốt lên:

- Ơ...

Nàng còn thất thần lù lù nhìn hai bộ.

Khư Giã Đạt Ma cũng chẳng khác gì Kha Cát Cát cũng thối bộ với nàng. Cả hai nhìn hai người võ sĩ bằng cặp mắt vừa ngạc nhiên vừa thất thần.

Đến lượt Khư Giã Đạt Ma rùng mình.

Thế Loan cười khẩy nhìn hai người :

- Cô nương và lão trượng còn muốn kiểm chứng võ công của sát thủ kiếm vương nữa không?

Khư Giã Đạt Ma bặm môi. Lão nhìn Lãnh Nhật Phong như muốn dùng thần nhãn đoạt lấy hồn chàng.

Khư Giã Đạt Ma trầm giọng nói:

- Sát thủ của người này quá độc và tàn nhẫn.

Lão vừa từ từ lần tay ra sau lưng toan rút binh khí nhuyễn tiên, nhưng Kha Cát Cát đã đoán được ý định của Khư Giã Đạt Ma, vội nắm lấy tay lão.

Nàng giật khẽ một cái.

Kha Cát Cát hướng mắt nhìn Thế Loan :

- Cô nương nói rất đúng, vị này không phải là Thần kiếm giang đông Lãnh Nhật Phong. Chúng tôi đã mạo phạm làm phiền đến cô nương, mong cô nương đừng chấp nhứt.

Thế Loan mỉm cười :

- Tôi vẫn thấy lão trượng đây rất còn cao hứng muốn được ấn chứng võ công của sát thủ kiếm vương, sao tiểu cô nương vội khách sáo. Chẳng lẽ với một chiêu kiếm tầm thường của sát thủ kiếm vương mà các vị đã biến thành những con rùa rụt cổ à?

Lời nói khích của Thế Loan khiến Khư Giã Đạt Ma sa sầm mặt. Lão quay sang Kha Cát Cát nói:

- Cát Cát, để pháp gia thử kiếm thuật của gã này.

Cát Cát lắc đầu:

- Không. Bên cạnh Cát Cát bây giờ chỉ còn có mỗi pháp gia thôi, người đâu thể làm chuyện vô ích đó được. Chúng ta đi.

Cát Cát nhìn lại Thế Loan :

- Sát thủ kiếm vương của cô nương quả là vô địch, chúng tôi xin bội phục.

Nàng nói xong cùng với Khư Giã Đạt Ma bốc hai xác chết của hai gã võ sĩ đặt lên lưng ngựa rồi ra roi toan bỏ đi, nhưng Thế Loan đã gọi giật lại:

- Tiểu cô nương và lão trượng dừng bước.

Khư Giã Đạt Ma nhe mày quay lại:

- Cô nương có điều chi chỉ giáo.

- Nhị vị cô nương tìm Lãnh Nhật Phong để làm gì?

Khư Giã Đạt Ma thoáng một chút bối rối hiện lên mặt. Lão quay sang Cát Cát.

Cát Cát mỉm cười nói:

- Lãnh công tử trước đây có đến Tây Vực, nên đã có duyên nợ với Huyền Cung, nên lần này chúng tôi vào Trung Nguyên để thỉnh Lãnh công tử qua Tây Vực một lần thứ hai đặng đãi ngộ.

Thế Loan mỉm cười nhưng lại dè bĩu:

- Bản nương biết các người tìm Thần kiếm giang đông để buộc y phải nói bí mật của Đức Thái Tông. Bí mật ấy bây giờ cả Trung Nguyên đều biết, các người khỏi bận công đi tìm Lãnh Nhật Phong. Còn như Huyền Cung có ý đãi ngộ Thần kiếm giang đông Lãnh Nhật Phong thì nhị vị có thể tìm y ở “Thiên Luân Bang”. Nhưng bản nương chỉ sợ các vị đến Thiên Luân bang thì được nhưng quay về Huyền Cung thì không. Bản nương chỉ có bấy nhiêu lời đó thôi, và cũng có một lời khuyên các vị hãy quay về Tây Vực.

Cát Cát thở dài một tiếng rồi nói:

- Tây Vực Huyền Cung rất hiếu khách, nhưng cô nương đã nói vậy rồi, chúng tôi thật thất vọng. Nếu như cô nương gặp được Thần kiếm giang đông xin chuyển dùm lời của Cát Cát tới y. Kha Cát Cát rất mong gặp y.

Thế Loan gật đầu:

- Được... bản nương sẽ chuyển lời của cô đến Nhật Phong.

Cát Cát ôm quyền xá Thế Loan :

- Đa tạ cô nương.

Nàng nói xong quay lại Khư Giã Đạt Ma :

- Pháp gia mình đi thôi.

Hai người cùng ra roi dẫn theo đôi tuần mã chờ hai xác chết của hai tên võ sĩ. Vó ngựa của họ chẳng mấy chốc đã khuất hẳn trong tầm mắt của Thế Loan.

Hồi 18**ĐẠI NÁO THIẾU LÂM TỰ**

Tiếng khánh chuông vang lên liên hồi, dồn dập, những tiếng khánh chuông đó khiến cho không gian tĩnh lặng của tòa cổ tự Thiếu Lâm bất giác xáo trộn hẳn lên. Bình thời, Thiếu Lâm thật vắng lặng, bởi đây là chốn tịnh tu của những bậc cao tăng đã đắc đạo tâm, là nơi văn cảnh của muôn loài, đến ngay cả những đàn chim phương xa cũng chọn nơi này nấu thân vì sự thanh bình của tòa cổ tự. Nhưng hôm nay những tiếng khánh chuông dồn dập kia khiến cho lũ chim bình thường hằng ngày từng đàn dĩ cũng phải hốt hoảng, tủa nhau từng đàn bay vù lên bầu trời xanh.

Hàng ngày, tiếng khánh chuông của tòa cổ tự Thiếu Lâm nghe thật ôn hòa du dương và thanh tịnh, dù bất cứ ai có nổi lòng trần trở, trắc ẩn với đời nghe được cũng cảm thấy bớt đi phiền lụy, nhưng hôm nay tiếng khánh chuông khác hẳn bởi nó được gióng lên không phải từ tay các vị thiền sư Thiếu Lâm mà từ đôi ngọc thủ của Chu Thế Loan.

Nàng gióng hồi chuông bằng tất cả sự háo hức, cộng với niềm kiêu hãnh khoái trá của mình rồi quay lại đứng bên Lãnh Nhật Phong. Cạnh hai người là cổ áo quan quét lớp vôi trắng trông thật là u trầm lạnh lùng.

Tiếng chuông còn vang động xa xa thì từ trong chánh điện hai hàng võ tăng trên dưới năm mươi người sầm sập chạy ra. Những võ tăng đó đứng dọc hai bên chính điện, vẻ mặt thâm trầm pha một chút gì đó của sự bất mãn bởi tiếng chuông kia của Chu Thế Loan.

Mặc nhiên với những khuôn mặt của những võ tăng, Thế Loan chỉ mỉm cười.

Hai hàng võ tăng yên vị xong thì từ trong Đại Hồng bảo điện ba vị cao tăng dáng người thư thái, khoáng đạt bước ra. Thế Loan chú nhãn vào vị đại sư tay cầm phượng trưng, thần sắc phượng phi thoát phàm với đôi mắt nhân hậu mà đoán thăm:

- Có lẽ đây chính là Tuệ Tĩnh đại sư, chủ trì của Thiếu Lâm tự.

Quả đúng như nàng nghĩ, Tuệ Tĩnh đại sư nhìn cổ áo quan đã cảm nhận có chuyện không lành, nhưng thấy chỉ có Thế Loan và Nhật Phong cũng không tỏ ra lo lắng lắm.

Đại sư bước xuống bậc tam cấp hướng về Nhật Phong và Thế Loan từ tốn nói:

- A di đà Phật ! Nhị vị thiếu chủ từ phương xa tới đây mang theo cổ quan tài chắc là muốn bần tăng cầu siêu cho người quá cố.

Tuệ Tĩnh đại sư vừa nói vừa nhìn Lãnh Nhật Phong, bởi đại sư cảm nhận từ trong thể trạng của Nhật Phong có sát khí lạnh lẽo ngùn ngụt tỏa ra.

Nhật Phong đứng trước cổ quan tài trơ đôi mắt cá chết nhìn Tuệ Tĩnh đại sư, thần sắc trên khuôn mặt anh tuấn của chàng chẳng biểu lộ một cảm giác gì.

Tuệ Tĩnh đại sư nhìn Thế Loan rồi quay sang nhìn chàng :

- Vị thí chủ này có phải là Thần kiếm giang đông Lãnh Nhật Phong?

Thế Loan giờ mới lên tiếng:

- Đại sư đã nhận ra y?

- A di đà Phật! Lãnh thí chủ từ giang đông đến Thiếu Lâm thật là hạnh ngộ cho bản tăng.

Tuệ Tĩnh đại sư quay lại nhìn Thế Loan:

- Lãnh thí chủ và cô nương đưa người thân đến Thiếu Lâm cầu siêu, quả là người quá cố có đại phúc.

Thế Loan mỉm cười nhún vai:

- Đại sư đã biết chúng tôi đến Thiếu Lâm để cầu siêu, nhưng có biết chúng tôi đến để cầu siêu cho ai không?

- A di đà Phật! Bản tăng quả không biết. Nhưng dù bất cứ ai, dù kẻ hèn hay người trưởng giả khi chết có tâm nguyện về Tây Thiên châu Phật tổ đều có ý được cầu siêu ở Thiếu Lâm tự. Huống chi người quá cố lại là người thân của Thần kiếm giang đông Lãnh Nhật Phong.

Tuệ Tĩnh đại sư nhìn lại hai vị cao tăng đứng sau lưng mình, từ tốn nói:

- Chuẩn bị tế đàn.

Hai vị cao tăng đồng loạt cúi đầu:

- Thưa vâng.

Thế Loan khoát tay:

- Đại sư đừng gấp như vậy, người muốn cầu siêu chưa chết thì lập tế đàn sớm làm gì, với lại chúng tôi muốn đưa người chết từ Thiếu Lâm tự về Thiên Luân bang.

Tuệ Tĩnh đại sư nheo mày:

- A di đà Phật! Nữ thí chủ nói như vậy có ý gì? Bản tăng quả là ngạc nhiên không hiểu được.

Thế Loan nhướng mày:

- Đại sư không hiểu à?

- A di đà Phật! Lời nói của nữ thí chủ có quá nhiều ẩn ý, bản tăng không thể hiểu được.

Thế Loan cười khẩy rồi nói:

- Tiểu nữ chẳng giấu giếm với đại sư làm gì, tiểu nữ và Thần kiếm giang đông Lãnh Nhật Phong được huấn lệnh của giáo chủ Thiên Luân đến Thiếu Lâm cung nghinh đại sư về Thiên Luân cung.

Tuệ Tĩnh đại sư cau hăn đôi mày bạc phết. Tay cầm thiền trượng của đại sư bất giác run nhẹ:

- A di đà Phật! Thiên Luân giáo vốn không giao du với Thiếu Lâm, và Thiếu Lâm cũng không hề giao du với Thiên Luân giáo, bởi bản giáo này chỉ huấn luyện ra những sát thủ giết người đặt thành danh, bần tăng làm sao theo nữ thí chủ đến Thiên Luân cung được?

Tuệ Tĩnh đại sư vừa nói vừa dời mắt nhìn Lãnh Nhật Phong. Từ khi đại sư xuất hiện đến giờ, chưa từng thấy Nhật Phong mở miệng nói mà cứ chăm chăm đôi mắt cá chết cô hồn nhìn người.

Tuệ Tĩnh đại sư nhìn Nhật Phong hỏi:

- Thần kiếm giang đông một mình vùng vẫy trong giang hồ, ai ai cũng biết thần kiếm vô địch, sao lại đầu nhập Thiên Luân.

Nhật Phong vẫn câm như hến khiến cho Tuệ Tĩnh đại sư cau mày:

- Lãnh thí chủ không nghe bần tăng hỏi à?

Chàng vẫn im lặng.

Tuệ Tĩnh đại sư quay lại nhìn Thể Loan:

- Lão nạp xin mạn phép hỏi nữ thí chủ. Hình như có điều gì đó không được ổn cho Lãnh Nhật Phong.

Thể Loan nhún vai:

- Chẳng có chuyện gì cả đâu. Lãnh Nhật Phong đang suy tính làm cách nào bỏ được đại sư vào cổ quan tài để đưa về Thiên Luân cung.

Lời của Thể Loan vừa dứt, thì hai vị cao tăng đứng sau Tuệ Tĩnh như không dẫn được sự phẫn nộ bởi sự xúc xiểm bất kính của nàng, đồng bước tới chỉ vào mặt Thể Loan.

Vị đại sư có khuôn mặt chữ điền, bức dọc nói:

- Cô nương nghĩ Thiếu Lâm là chốn giang hồ bụi trần dơ bẩn mà muốn nói gì thì nói, muốn bắt phương trượng thì bắt sao?

Vị đại sư đó khoát tay:

- Hai người mau rời khỏi Thiếu Lâm, mang theo cả chiếc quan tài nham nhở kia đi.

Thể Loan bật cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe vừa thô vừa đục nhưng lại khiến cho Tuệ Tĩnh đại sư cau mày.

Đại sư thở dài một tiếng.

Vị đại sư có khuôn mặt chữ điền gằn giọng nói:

- Quý nữ cười được à? Người và gã kia không rời Thiếu Lâm thì chớ trách bần tăng là kẻ tu hành nhưng không định chế được lòng trần đó.

Thể Loan càng cười nhiều hơn sau câu nói của vị tăng đó. Nàng cất tràng cười kiêu ngạo nghe buốt tai, nhìn nhà sư có khuôn mặt chữ điền trầm giọng nói:

- Nếu hòa thượng có thể đuổi được Lãnh Nhật Phong thì bản nương sẽ tự mình cống chiếc quan tài này về Thiên Luân cung.

Tuệ Tĩnh đại sư nheo mày, tay lần hạt chuỗi, khoát tay không cho nhà sư đó nói:

- A di đà Phật! Thiếu Lâm là cửa tu của những bậc đạo hạnh cao tăng không tranh đoạt với người ngoài giang hồ. Bần tăng cũng không muốn bụi trần nhuốm vào mình.

Tuệ Tĩnh đại sư quay lại các vị võ tăng đứng hai bên Đại hồng bảo điện:

- Tất cả hay quay vào chùa.

Vị thiền sư có khuôn mặt chữ điền bất nhẫn toan mở miệng, nhưng Tuệ Tĩnh đại sư đã nạt ngang:

- Hành Không, không được nói nữa.

Hành Không lườm Thế Loan, gục đầu nhìn xuống.

Tuệ Tĩnh đại sư trở gót. Thế Loan gọi giật lại:

- Lão đại sư sao lại bỏ đi?

Tuệ Tĩnh đại sư không màng đến lời nói của Thế Loan mà bình nhiên từng bước đi vào Đại hồng bảo điện.

Thế Loan thấy Tuệ Tĩnh đại sư không màng đến lời mình, hừ nhạt một tiếng nói:

- Thiếu Lâm nổi tiếng là sao Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên, thế mà chỉ có hai đại cao thủ Thiên Luân giáo mà đã trở thành những con rùa trọc đầu rụng cổ rồi.

Hành Không nhăn mặt, dừng bước nạt lớn:

- Quý nữ... người vừa nói gì?

Thế Loan tủm tỉm:

- Hòa thượng không nghe hay giả vờ không nghe.

Tuệ Tĩnh đại sư quay lại Hành Không. Lão đại sư nghiêm mặt:

- Hành Không.

Hành Không thở hắt ra:

- Sư huynh không nghe quý nữ này nói gì à?

- Hành Không... Tuệ Tĩnh này có còn là sư huynh của người hay không. Nếu như sư đệ không còn coi ta là sư huynh là phương trượng trụ trì thì hãy chống lại ta.

Tuệ Tĩnh nói xong, quay bước bỏ đi thẳng một mạch vào Đại hồng bảo điện.

Tất cả những nhà sư chùa Thiếu Lâm đều bước theo Tuệ Tĩnh. Cửa Đại Hồng bảo điện đóng sập lại. Chu Thế Loan nhìn Tuệ Tĩnh và các sư tăng Thiếu Lâm bỏ vào Đại Hồng bảo điện, tỏ ra lúng túng vô cùng.

Nàng dẫn vai Nhật Phong:

- Nhật Phong, người hãy làm gì đi chứ, chẳng lẽ cứ bất động như vậy.

Nhật Phong vẫn trơ trơ nhìn về phía cửa Đại hồng bảo điện, chẳng có biểu lộ gì sau câu nói của Thể Loan.

Thể Loan dậm chân:

- Hừ... Ta không hiểu tại sao nghĩa phụ chưa luyện người biết nghe lời thì đã sai ta đem người đi làm loạn rồi. Cái lão đó thật là đáng ghét.

Trong Đại Hồng bảo điện.

Tuệ Tĩnh đại sư ngồi kiết đà, hai mắt lim dim tịnh thiền. Tất cả mọi sư tăng chùa Thiếu Lâm nhìn Tuệ Tĩnh đại sư mà tự hỏi thầm:

- Không biết phương trượng đại sư đang nghĩ gì?

Tuệ Tĩnh đại sư từ từ mở mắt ra, đưa ánh mắt trang nghiêm nhìn tất cả mọi người.

Đại sư cất tiếng thật trang trọng:

- Các vị chư tăng dù có nghe bất cứ lời gì của ai cũng không được rời khỏi Đại hồng bảo điện. Tất cả nghe rõ chưa.

Mọi người đồng loạt cúi đầu:

- Chúng tôi sẽ giữ uy nghiêm của phương trượng.

- Bây giờ ta muốn mọi người hãy tịnh thiền.

Tuệ Tĩnh đại sư nói xong từ từ nhắm mắt lại để tham thiền nhập định.

Tất cả các vị chư tăng Thiếu Lâm đã được mệnh lệnh của Tuệ Tĩnh, cùng bắt đầu đọc khẩu quyết phạt môn, khí tập trung vào đan điền để vận công điều tức hầu nhập vào cảnh giới tham thiền nhập định.

Cả tòa chính sảnh Đại hồng bảo điện hơn năm mươi vị sư thể mà phẳng lặng như tờ. Những nhà sư Thiếu Lâm như những pho tượng bồ tát ngồi bất động với vẻ mặt thâm trầm trang nghiêm.

Trong các vị cao tăng Thiếu Lâm duy nhất chỉ có một người vẫn không sao để tâm vào cửa thanh tâm hỏa dục được, người đó chẳng ai khác hơn chính là Hành Không.

Trong cảnh tĩnh lặng tuyệt đối đó, hai lỗ tai Hành Không vẫn nghe văng vẳng những lời nói miệt thị của Thể Loan.

Hành Không xoay đầu mình nhủ thầm:

- Thiếu Lâm đường đường là Bắc Đẩu củ võ lâm Trung Nguyên thế mà chỉ có mỗi một con quỷ nữ và một gã sát thủ, lại chịu cái nhục bị coi là những con rùa trọc rút cổ. Không dạy cho chúng bài học

thì chúng còn coi Thiếu Lâm ra gì nữa. Nay mai nếu mình có đi lại trên giang hồ cũng có thể bị thiên hạ cho là con rùa trọc rụt đầu.

Hành Không thở dài một tiếng, rồi bật ra tiếng nói:

- Tức chết đi được.

Chợt từ bên ngoài có tiếng giễu cợt của Chu Thể Loan :

- Mấy con rùa trọc đầu đầu hết trơn rồi, nếu không ra thì ta sẽ gỡ tấm bảng Đại Hồng bảo điện đó.

Hành Không trợn ngược đôi chân mày. Lão vừa thở dốc vừa nhìn về phía Tuệ Tĩnh đại sư. Hành Không cảm thấy Tuệ Tĩnh không hề biểu lộ cảm xúc gì trên nét mặt, người như đã để tâm thức của mình vào cõi thiên định hư vô.

Tiếng hét của Thể Loan tru tréo cất lên:

- Thiếu Lâm hòa thượng, các người bộ điếc hết cả rồi hay sao.

Hành Không chẳng kèm được sự phẫn nộ dâng trào. Hai nắm tay của hắn nắm chặt lại. Y rón rén đứng lên, rồi nhẹ chân bước lần về phía cửa Đại Hồng bảo điện.

Hành Không tâm niệm trong đầu:

- Thiếu Lâm không phải là trốn hoang vu để các người làm loạn.

Hành Không bước ra ngoài đại điện thuận tay với lấy một cây thiết côn sầm sầm bước thẳng đến trước mặt Chu Thể Loan.

Hòa thượng chỉ thiết côn vào mặt Chu Thể Loan :

- Nha đầu, ta sẽ dạy cho ngươi một bài học để ngươi nhớ suốt đời mà không còn cần gở quấy nhiễu kẻ tu hành.

Thể Loan nhún vai:

- Ê... trước khi lão hòa thượng muốn dạy bản nương thì hãy thử tài với gã nô dịch của bản nương kia.

- Hừ... ai cũng được, Hành Không sẽ đuổi cả hai người ra khỏi tòa cổ tự này.

Thể Loan gật đầu:

- Tốt lắm, khí khái lắm, chỉ sợ lão hòa thượng con rùa trọc rụt cổ thôi.

Thể Loan lui lại đứng sau lưng cổ quan tài để cho Hành Không đối mặt với Lãnh Nhật Phong.

Hành Không nhìn Lãnh Nhật Phong chăm chăm. Đôi mắt cá chết vô hồn của Lãnh Nhật Phong cũng đóng dính vào mặt Hành Không hòa thượng.

Hành Không nghiêng răng rít lên bằng giọng phẫn nộ:

- Tiểu tử, từ lúc đến đây ngươi không nói gì, hẳn tăng biết ngươi bị người ta bức ép mà thôi, mau quỳ xuống lạy tạ tội hẳn tăng sẽ cho ngươi rời khỏi nơi đây.

Nhật Phong vẫn thờ ơ nhìn Hành Không.

Hành Không cau mày, giờ thiết côn toan mở lời nói tiếp. Thiết côn vừa dựng lên, Hành Không đâu biết đó là cái ranh giới cuối cùng một khi đôi mắt chết vô hồn của Nhật Phong cảm nhận được điều mà y phải hành động.

Thế Loan mỉm cười.

Hành Không vừa mở lời thì một đạo bạch quang sáng ngời do Thanh Long kiếm rút ra khỏi vỏ. Đạo bạch quang kiếm ảnh khiến cho Hành Không lóa mắt và cảm nhận luôn cổ mình mát lạnh. Sự biến đó có thể nói chỉ diễn ra đúng trong một cái chớp mắt của Hành Không.

- Coong !...

Cây thiết trượng rời khỏi tay Hành Không rơi xuống đất tạo ra một âm thanh khô khốc. Nhưng chính âm thanh đó đã len vào cửa Đại Hồng bảo điện bắt các vị sư tăng giật mình.

Mọi người không thể tịnh thiền được đồng loạt đứng lên, cùng lúc Tuệ Tĩnh đại sư cũng mở mắt chiếu thần nhãn sáng quắc nhìn những vị sư tăng đó.

Tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống cúi đầu:

- Phương trượng.

Tuệ Tĩnh đại sư thở dài:

- Hành Không đâu rồi?

Tuệ Tĩnh đại sư đứng lên. Mọi chư tăng cũng đứng lên theo Tuệ Tĩnh đại sư, đại sư tay cầm chuỗi hạt, nghiêm mặt nói:

- Hành Không sư đệ đã không tuân theo chỉ dụ của ta nên đã chết rồi. Giờ các chư tăng cũng không muốn theo ta nữa à?

Mười vị sư tăng ngẩng mặt lên hướng về Tuệ Tĩnh đại sư.

Một người đồng dạng nói:

- Phương trượng, đại sư Hành Không vì danh dự Thiếu Lâm mà chết bởi ác tặc ma nữ, chẳng lẽ chúng tôi lại bàng quang tịnh thiền tọa thị sao?

Tuệ Tĩnh đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật ! Thiếu Lâm và tòa cổ tự được Đạt Ma sư tổ lập ra cốt để cho bá tánh hướng về Thiếu Lâm mà trút bỏ ba cảnh giới tham sân và si. Võ công của Thiếu Lâm cũng do Đạt Ma sư tổ sáng tạo ra nhằm cho các chư tăng được yên vui, khỏe mạnh mà tăng tiến trong đời tu đạo và hoành

khai phạt môn, chứ không phải dụng võ công của Thiếu Lâm để tranh đoạt chức vị ngoài giang hồ. Hai cái lễ đó đã là căn cơ cội rễ để tòa cổ tự Thiếu Lâm được bá tánh coi là sao bắc đầu.

Tuệ Tĩnh hướng về pho tượng phật tổ Như Lai:

- Đường học đạo có lúc này lúc khác. Khi bình lặng, khi có sóng to gió lớn, như Đức Như Lai ngày xưa đã từng đối mặt với ma vương. Hôm nay ma vương đã đến Thiếu Lâm cốt là để chiêu thỉnh Tuệ Tĩnh. Ta sẽ ra gặp ma vương, nhưng các chư tăng phải hứa với ta.

Mọi người đồng thanh lên tiếng:

- Phương trượng đừng ra, hãy để tên ác tặc và ma nữ đó cho chúng tôi.

Tuệ Tĩnh đại sư lắc đầu:

- Thiên Luân giáo đã để mắt đến Thiếu Lâm, tất họ đã có chủ tâm, nên ta không muốn các vị chư tăng Thiếu Lâm liên lụy vào chốn bụi trần.

Tuệ Tĩnh quay lại nhìn tất cả mọi người:

- Khi Tuệ Tĩnh này đi thì các hư đệ hãy cử người đến Nhất Thiền Tự cung thỉnh Mông Thiền đại sư về Thiếu Lâm. Nếu không thỉnh được đại sư Mông Thiền thì các sư đệ phải bế môn Thiếu Lâm. Tất cả nghe rõ rồi chứ?

Mọi người cúi đầu nhìn xuống.

Tuệ Tĩnh niệm phật hiệu:

- A di đà Phật ! Những lời ta nói ra với các chư huynh đệ đều có lý do của nó. Nếu các vị vẫn không nghe ta thì Thiếu Lâm chỉ còn là đồng đồ nát hoang tàn, sau này viên tịch về tây phương châu phật tổ làm sao chúng ta có thể gặp mặt được sư tổ Đạt Ma.

Mọi người im lặng.

Tuệ Tĩnh đại sư cau mày:

- Mọi chư tăng có nghe Tuệ Tĩnh này nói không?

Mọi người cùng ngẩng lên, bùi ngùi nói:

- Thưa, các đệ tử Thiếu Lâm đang nghe.

- Đã nghe thế các chư huynh đệ có làm trái những gì ta nói không?

Tất cả mọi người lại cúi đầu nhìn xuống.

Tuệ Tĩnh đại sư thở dài.

- Mấy ngày qua trên giang hồ, Tuệ Tĩnh đã biết rất nhiều chuyện xảy ra rồi, và ta nghĩ cũng có ngày Thiên Luân giáo cũng đến Thiếu Lâm, và ngày đó đã đến. Ta đã sắp xếp cho cái ngày này các chư huynh đệ phải nghe theo Tuệ Tĩnh mà tránh cho Thiếu Lâm không trở thành chốn bình địa máu chảy đầu rơi. Dù hôm nay các vị chư tăng có đuổi được ma vương ra khỏi chùa thì ngày mai cũng

không bình yên đâu, mà sóng gió càng mạnh hơn nữa. Khi nào Mông Thiên đại sư đến đây, các chư huynh đệ sẽ hiểu vì sao ta nói ra những lời này.

Tất cả các vị sư tăng Thiếu Lâm đều thở dài ảo não.

Tuệ Tĩnh nói tiếp:

- Tất cả hãy ngồi xuống tọa thiền tĩnh tâm.

Chỉ dụ của Tuệ Tĩnh ban ra, các vị chư tăng Thiếu Lâm dù muốn hay không muốn cũng bắt phải ngồi trở lại thế kiết đà.

Tuệ Tĩnh hướng về tượng phật tổ Như Lai hành đại lễ rồi sửa lại tăng y, bình nhiên bước thẳng ra ngoài Đại Hồng bảo điện. Đại sư Thể Loan đứng ngay trên mái hiên nhìn xuống sân. Hành Không chỉ còn là cái xác, thân một nơi đầu một nơi trông thật hãi hùng. Tuệ Tĩnh chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà Phật !

Thể Loan mỉm cười nhìn đại sư Tuệ Tĩnh nói;

- Bản nương ngờ đâu lão hòa thượng rúc mãi trong tòa đại điện đó chứ.

- A di đà Phật ! Lão nạp không muốn sóng to gió lớn đến với chốn Thiền tự nên mới bước ra đây.

- Thế thì lão hòa thượng còn chờ gì nữa mà không xuất thủ hạ sát Lãnh Nhật Phong đi. Hay lão lại cũng muốn đứng im mà nhận cái chết như Hành Không hòa thượng.

- Lão nạp và Thần kiếm giang đông không thù không oán. Chẳng qua Lãnh Nhật Phong chỉ phụng mạng Thiên Luân giáo chủ đến đưa lão nạp về Thiên Luân cung thôi.

Thể Loan chỉ cổ áo quan:

- Lão hòa thượng nghĩ vậy thì còn chờ gì nữa mà chưa chịu chui vào áo quan.

Thể Loan vừa nói vừa nghĩ:

“Nếu như lão đại sư Thiếu Lâm mà không rút binh khí động thủ với Lãnh Nhật Phong thì mình khó xử đây.”

Mặc dù nghĩ thâm như vậy, nhưng Thể Loan vẫn tin đại sư Tuệ Tĩnh nhất định sẽ trả thù cho sư đệ Hành Không của mình.

Nàng nhìn Tuệ Tĩnh đại sư chờ đợi.

Lão đại sư tay lần chuỗi hạt từ từ bước xuống bậc tam cấp. Mỗi bước chân thâm trầm, với phong thái uy nghi khiến Thể Loan căng thẳng nhìn đại sư không chớp mắt. Nàng liếc trộm qua Lãnh Nhật Phong thấy chàng vẫn thờ ơ với những bước chân của Tuệ Tĩnh.

Thể Loan khẽ thở dài một tiếng:

- Xem ra lão hòa thượng này không biểu lộ sát khí gì nên Lãnh Nhật Phong mới bàng quang như vậy.

Tuệ Tĩnh đại sư bước nhanh qua mặt Nhật Phong, đôi mắt cá chết vô hồn vô cảm của chàng vẫn đóng đinh vào đại sư mà không biểu lộ chút cảm giác nào.

Tuệ Tĩnh đại sư đứng ngay trước đầu áo quan, nhìn Thế Loan nói:

- A di đà Phật. Lão nạp đến cung Thiên Luân bằng cỗ áo quan này?

Thế Loan gật đầu:

Đại sư Tuệ Tĩnh liền đẩy nắp áo quan, bình thản chui vào rồi tự đại sư dụng nội công đóng nắp áo quan lại.

Thế Loan cau mày. Nàng thoáng một chút bối rối bởi lỗi hành sự của lão đại sư.

Nàng nhìn cỗ quan tài:

- Như vậy cũng được.

Hồi 19

MƯƠI ĐỒ HOẠN QUAN

Chiếc kiệu trang hoàng lộng lẫy do bốn gã đại lực vũ sĩ khiêng đặt xuống trước cửa thư phòng của Nhược Mai Lâm. Rèm kiệu được vén lên và Lập Ái công công bước ra. Lão chấp tay sau lưng nhìn cánh cửa thư phòng của Mai Lâm rồi thả bước đi vào mái hiên. Lập Ái tăng hăng.

Mai Lâm mở cửa thư phòng. Nàng khấp nép nghiêng mình nói:

- Mai Lâm cung thỉnh lão nhân gia.

Lập Ái gật đầu mỉm cười với nàng rồi bước thẳng luôn vào cửa thư phòng. Mai Lâm đóng cửa lại, quay sang cởi tấm áo choàng cho Lập Ái.

Nàng bắc một chiếc đôn mời Lập Ái công công ngồi.

- Thỉnh lão nhân gia.

Lập Ái chễm chệ ngồi xuống chiếc đôn đó. Mai Lâm bước ra sau một lúc bưng vào mâm hảo tửu. Nàng rón rén rót rượu ra chén, trình trọng dâng lên Lập Ái bằng hai tay:

- Mời lão nhân gia.

Lập Ái đón lấy chén rượu uống từng ngụm nhỏ, mà đưa mắt ngắm nàng.

Lão đặt chén rượu xuống tràng kỷ:

- Lãnh Nhật Phong và Chu Thể Loan đã về chưa?

Mai Lâm lắc đầu:

- Bẩm lão nhân gia, hai người đó chưa về. Có lẽ họ đã bị chết ở Thiếu Lâm tự.

- Thế thì tốt. Chỉ cần ta nghe Thể Loan chết ở Thiếu Lâm là được rồi. Khi nào có tin hai người đó chết bởi Thiếu Lâm thì thiên hạ sẽ thuộc về ta.

Lập Ái ngửa mặt cười sảng sặc. Tiếng cười của lão nghe vừa chua vừa mang âm hưởng của một lời nguyên rủa. Phải chăng tất cả những gì lão đang đeo đuổi đều dồn vào tiếng cười này.

Nhược Mai Lâm chờ cho Lập Ái lão công công cắt tràng cười rồi mới nhỏ nhẹ nói:

- Lão nhân gia không phải đến Minh Nguyệt phòng chỉ để hỏi về Lãnh Nhật Phong và Chu Thể Loan.

Lập Ái nhìn nàng:

- Nàng thừa biết bản nhân đến đây làm gì.

Mai Lâm gật đầu:

- Mai Lâm biết. Thỉnh lão nhân gia.

Nhược Mai Lâm đỡ Lập Ái lên.

Nàng dìu Lập Ái đi như tình nương dìu tân lang đã quá chén đến gian tân chúc trong ngày song hỉ. Mai Lâm như đã chuẩn bị từ trước, phía sau hậu liêu gian Minh Nguyệt phòng là tòa tân chúc với lối kiến tạo chẳng thua gì chốn cấm cung.

Trong gian đại phòng trang hoàng lộng lẫy đó, được kiến tạo một cái hồ, mà nước trong hồ bốc mùi thơm thoang thoảng của trăm loài hoa kết lại thành một mùi hoa đặc dị chỉ có trong gian phòng này mới có.

Mai Lâm bình thân cởi trang phục của Lập Ái công công dìu xuống hồ nước ướp trăm hoa.

Lập Ái chìm trong một tư thế sảng khoái. Lão kéo Mai Lâm vào sát bên mình rồi dí miệng vào mang tai nàng:

- Mai Lâm... Ta biết chỉ có nàng mới khả dĩ cho ta một giọt máu của mình.

Mai Lâm mỉm cười:

- Lão nhân gia có nghĩ đúng với lòng của lão nhân gia không?

Lập Ái gật đầu:

- Ta nghĩ như vậy.

Lập Ái dựa lưng vào thành hồ, ngẩng mặt nhìn lên trần phòng:

- Hồi đó, lâu lắm rồi thì phải, Lập Ái ta đã từng là một công tử đại gia thế phiệt nhất thành Kim Lăng, nhưng chỉ có một đêm, trong một đêm ta là kẻ tứ cố vô thân. Ta chịu cái rét của mùa đông khắc nghiệt, và những đêm dài lang thang với cái bụng rỗng tuếch, để hôm nay ta có được cái ngày này.

- Lão nhân gia là người có ý chí, tất nhiên thiên hạ phải thuộc về lão nhân gia.

Lập Ái nhìn nàng chăm chăm:

- Đúng... Ta sẽ được thiên hạ, nhưng rồi sau đó ta được gì khi bản thân cũng chỉ là một gã công công.

Khuôn mặt bất giác sa sầm lại, lão dẫn tay xuống mặt hồ, rồi bất giác vung lên thộp lấy trang y ướt sũng nước của Nhược Mai Lâm.

- Xoạt...

Chỉ một cái giạt mạnh của Lập Ái, xiêm y của nàng đã bị xé ra làm hai mảnh.

Những đường nét gợi cảm của một giai nhân lồ lộ hiện ra trước mắt Lập Ái và y nhìn nàng như muốn nuốt từng miếng gia trắng như đóa bông tuyết.

Nhược Mai Lâm từ từ nhắm mắt lại để mặc cho đôi bàn tay thô thiển của Lập Ái sọc xạo, ve vuốt những đường cong cơ thể nàng.

Lập Ái vừa vuốt ve Mai Lâm vừa nói:

- Thân của ta có thể tan thành cát bụi nhưng con của ta phải là thiên hạ đệ nhất nhân.

Lập Ái nâng cằm Mai Lâm:

- Những đứa hài nhi của ta bao giờ mới có? Những đứa hài nhi của ta bao giờ mới thấy mặt.

Lập Ái kéo dài tay mình dọc từ cổ Mai Lâm xuống vùng đan điền nàng. Lão thốn thức nói:

- Ta muốn có hài tử của mình, nhưng sao ông trời bắt ta phải là công công.

Mai Lâm mở mắt:

- Rồi chàng sẽ có những đứa hài nhi của riêng chàng.

- Chúng ta đang ở đâu, phải chăng đó chỉ là những hoài vọng của một gã công công, mà đó chỉ là những đêm ta nằm mộng.

Nhược Mai Lâm lắc đầu.

Nàng vuốt ve Lập Ái:

- Chàng sẽ có những đứa hài nhi của riêng chàng. Những đứa hài nhi đó chỉ biết có mỗi một Lập Ái là cha của chúng thôi.

Lập Ái chớp mắt. Tinh thần của y sáng ngời một cách hào hứng. Y dục dạ hồi thúc Nhược Mai Lâm:

- Nàng hãy nói đi... Ta phải làm như thế nào để có những đứa hài nhi của ta chứ, khi ta đang là một công công.

Lập Ái ghệt vai Mai Lâm:

- Ta sẽ có cả thiên hạ, nhưng ta không có hài nhi của ta.

Y dí miệng vào tai nàng:

- Nếu hài nhi của ta không giống ta thì cũng phải có những tư chất như...

Lập Ái lường lự.

Mai Lâm hỏi:

- Chàng muốn nói những đứa hài nhi đó như ai?

Lập Ái thở dài:

- Như Lãnh Nhật Phong.

Mai Lâm mỉm cười:

- Có những nam nhân còn hơn cả Lãnh Nhật Phong nữa.

Lập Ái hào hứng hẳn lên:

- Ai?

Mai Lâm mỉm cười:

- Rồi chàng sẽ thấy mà.

- Nàng nói khiến cho ta nôn nao hẳn lên.

Mai Lâm tự trút phần xiêm y còn lại. Nàng bước lên khỏi nước. Thân thể nàng lồ lộ như một pho tượng bạch ngọc chẳng một vết tỳ, một sự kiến tạo của tạo hóa mà bất cứ một nam nhân nào cũng phải thèm khát. Đến ngay cả như Lập Ái lão công công mà không thể dời mắt khỏi tấm thân ngọc ngà của nàng. Lão cảm thấy tim mình đập mạnh và lòng trở nên rạo rục vô cùng.

Lập Ái bất giác chặc lưỡi, buông một tiếng thở dài ảo não. Lão dẫn tay xuống mặt hồ nước, nước văng tung tóe lên mặt lão. Lập Ái vuốt mặt buột miệng nói:

- Ta không còn là nam tử đại trượng phu. Ông trời bất công.

Trong khi đó, Nhược Mai Lâm đã vén chiếc rèm lụa, gọi khẽ:

- Đưa người vào.

Nàng quay trở lại với Lập Ái. Một lúc sau, tấm rèm được vén lên. Hai ả thị nữ dẫn một gã nam nhân có dung mạo khôi ngô tuấn tú, dáng như thư sinh, nhưng có vẻ đồ ải, ngay dại.

Lập Ái nhìn gã nam nhân đó rồi quay lại Nhược Mai Lâm:

- Nàng đã cho y dùng thuốc dục thảo "mê tình"?

Mai Lâm gật đầu.

Lập Ái gật đầu:

- Tốt lắm, nhưng gã này ta vẫn cảm thấy không bằng Lãnh Nhật Phong.

Mai Lâm lắc đầu, mỉm cười với Lập Ái :

- Nhân vô thập toàn. Nếu Lãnh Nhật Phong có cái hay của Nhật Phong thì y cũng có cái hay của y.

Lập Ái lắc đầu:

- Gã này có khuôn mặt khôi ngô, dáng mạo thanh lịch nhưng lại mất cái dũng của một nam nhi đại trượng phu. Nếu như hài nhi sinh ra không có cái dũng thì làm sao kể tục ta được?

Lập Ái thở dài một tiếng.

Nhược Mai Lâm thở thè nói:

- Nói tóm lại, chàng không thích gã này.

Lập Ái nâng cằm Mai Lâm :

- Nàng thích gã không?

- Nếu chàng không thích thì Mai Lâm cũng không thích.

Lập Ái mỉm cười :

- Tốt lắm. Nàng hãy gọi gã đến đây.

Mai Lâm đứng lên ngoắc gã nam nhân :

- Người hãy đến đây.

Gã nam nhân bước đến bên thành hồ nước. Lập Ái ngăm nhìn gã. Y thở dài nói:

- Phải chi người có được cái dũng của Lãnh Nhật Phong.

Lập Ái vừa dứt lời, đập mạnh chân dưới nước, thân pháp của gã thoát lên khỏi mặt nước, đồng thời trảo thủ vươn ra thộp thẳng xuống đỉnh đầu gã nam nhân.

- Bộp...

Cái đầu của gã nam nhân chẳng khác nào quả dưa hấu bị Lập Ái bấu nát. Máu trộn lẫn với óc văng ra rơi vãi khắp thành hồ trông đến tởm lợm.

Nhược Mai Lâm bước lên khỏi hồ nước:

- Mai Lâm đi thay trang y đây.

Lập Ái bần thần đứng lặng nhìn cái xác của gã nam nhân. Lão từ từ ngồi xuống đặt tay vào chỗ kín của xác chết, thở dài ảo não:

- Chỉ tiếc cho Lập mỗ không còn là nam nhân như người.

Trảo công của y lại vung ra chụp vào vùng hạ đẳng của xác chết, tất cả sự phẫn nộ của Lập Ái được dồn vào thế trảo đó để hồi tiếc cái gì mà y đã đánh mất.

Lập Ái và Mai Lâm vận lại trang phục trở ra ngoài thư phòng, nhìn vẻ mặt của Lập Ái, Mai Lâm cảm thấy bồn chồn vô cùng. Nàng kính cẩn cầm chén rượu dâng lên Lập Ái bằng hai tay:

- Thỉnh lão nhân gia.

Lập Ái nhìn chén rượu, rồi bất ngờ gạt ngang.

Mai Lâm hốt hoảng cúi đầu:

- Mai Lâm đã làm gì khiến lão nhân gia nóng giận?

Lập Ái nắm tay Mai Lâm:

- Ta không giận nàng, mà ta giận ta thì đúng hơn. Trong thiên hạ có ai hơn Lập Ái chứ, nhưng Lập Ái cần một đứa hài nhi cũng không được, hỏi sao ta không giận.

- Lão nhân gia nhất định sẽ có một hài nhi như ý lão nhân gia.

Lập Ái hừ nhạt một tiếng:

- Những tên cầu tử đó mà cho ta một hài nhi như ý à?

Y lắc đầu:

- Người có thể cho ta một hài nhi như ý nguyện có lẽ chỉ có Lãnh Nhật Phong mà thôi.

Lập Ái quay lại Nhược Mai Lâm:

- Mai Lâm.

- Dạ có Mai Lâm.

- Tất cả các nam nhân còn ai khác có thể so sánh với Lãnh Nhật Phong không?

Mai Lâm cúi đầu:

- Núi thì có núi cao hơn, cao nhân vẫn có cao nhân hơn, nhưng lão nhân gia muốn một người như Lãnh Nhật Phong thì trong giang hồ sao tìm ra được.

Lập Ái thộp bầu rượu ngửa cổ tu ừng ực. Lão dẫn bầu rượu xuống tràng kỷ.

- Không còn ai nữa à?

Mai Lâm cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình:

- Mai Lâm chẳng biết phải làm sao vừa ý lão nhân gia.

Lập Ái thở dài:

- Phải chi Nhật Phong chưa đi Thiếu Lâm tự.

Lập Ái vừa than dứt lời thì tiếng của Thể Loan cất lên bên ngoài thư phòng:

- Nghĩa phụ có ở đây không?

Lập Ái cau mày, rồi nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thản ban đầu:

- Mai Lâm ra mở cửa cho Thể Loan.

Mai Lâm mở cửa, Thể Loan bước vào. Nàng quỳ xuống trước mặt Lập Ái:

- Thể Loan bái kiến nghĩa phụ.

- Loan nhi đứng lên đi.

- Tạ ơn nghĩa phụ.

Lập Ái chỉ chiếc đôn:

- Loan nhi ngồi xuống đây.

Thể Loan yên vị, Lập Ái mới hỏi:

- Con đã đến Thiếu Lâm tự rồi chứ, mà sao về sớm vậy?

- Thể Loan đã hoàn thành sứ mạng mà nghĩa phụ giao phó.

Lập Ái ngửa mặt cười khăng khặc. Lão cắt tràng cười đó nói:

- Giỏi lắm, Loan nhi giỏi lắm, ta sẽ trọng thưởng cho con. Con để cỗ quan tài chứa xác của Tuệ Tĩnh ở đâu?

- Loan nhi đã đưa về Thiên Luân cung chờ nghĩa phụ phát lạc.

Lập Ái cau mày:

- Sao lại cần đến nghĩa phụ phát lạc nữa?

Thể Loan thuật lại tất cả mọi việc xảy ra nơi tòa cổ tự tướng công.

Lão nghe xong nheo mày:

- Hừ... lão Tuệ Tĩnh này thật khí khái và hiểu thời vận.

Lập Ái nhìn Thế Loan:

- Lãnh Nhật Phong có về cùng với con không?

Thế Loan gật đầu:

- Thưa có, y đang đứng bên ngoài chờ nghĩa phụ lấy lại thần thức cho gã.

Lập Ái đứng bật lên:

- Lãnh Nhật Phong về nữa à. Tốt lắm... tốt lắm. Loan nhi mau đưa gã vào đây đi.

- Thưa vâng.

Thế Loan bước ra, một lúc sau dẫn Nhật Phong vào. Trang phục của chàng lấm tấm bụi đường, thần sắc thì ngây ngô, tiều tụy nhưng Lập Ái lại ngắm nhìn mà gật đầu liên tục. Lão buột miệng nói:

- Tốt lắm... cuối cùng ta cũng sẽ có...

Lão bỏ lửng câu nói ở đó quay lại nhìn Thế Loan:

- Loan nhi có thể về nghỉ ngơi, khi nào nghĩa phụ phục hồi thần thức cho Thần kiếm giang đông xong sẽ ghé qua con uống chút trà nóng.

- Thế Loan tuân lệnh nghĩa phụ.

Nàng đứng lên trở gót ra bên ngoài, Lập Ái chờ cho Thế Loan đi rồi mới quay lại Nhược Mai Lâm.

- Ta muốn có đứa hài nhi của Lãnh Nhật Phong.

Mai Lâm trang trọng hẳn lên:

- Lão nhân gia...

Lập Ái nhìn Mai Lâm:

- Nàng không chịu à?

Lập Ái chỉ Lãnh Nhật Phong:

- Y khôi ngô tuấn tú, dáng mạo lại thanh lịch, có thêm cái phần của nam tử đại trượng phu, sau này đứa hài nhi của ta sẽ là chủ nhân của thiên hạ. Nàng còn lưỡng lự gì nữa?

- Nếu Mai Lâm có hài nhi với Lãnh Nhật Phong dâng cho lão nhân gia rồi, Thiên Luân cung sẽ mất một sát thủ kiếm vương vô địch trong thiên hạ, lão nhân gia mất Lãnh Nhật Phong rồi không thấy tiếc à?

Lập Ái cười khẩy một tiếng vỗ vai Mai Lâm:

- Tre già măng mọc, mất Lãnh Nhật Phong nhưng chúng ta lại có cây măng con của Lãnh Nhật Phong. Điều đó không tốt à. Hay nàng sợ Nhật Phong chết?

- Mai Lâm chỉ tiếc cho lão nhân gia mất một sát thủ kiếm vương.

- Ta sẽ đào luyện sát thủ kiếm vương khác.

Nhược Mai Lâm bậm môi. Vẻ mặt mỹ miều của nàng thoáng sa sầm xuống.

Lập Á cau mày. Lão bất chợt chớp lấy bờ vai thon thả của Mai Lâm.

Lập Á rít lên với giọng cay độc phần nộ:

- Ta biết rồi. Phải chăng nàng sợ sau khi xong chuyện thì Nhật Phong không còn trên cõi nhân gian này nữa để nàng tơ tưởng mà nhìn y.

Mai Lâm lắc đầu:

- Mai Lâm không có ý niệm đó.
- Đừng giấu ta. Nếu nàng không có tư tưởng đó thì hãy thực hiện những gì ta đang ao ước đi.
- Nhưng Nhật Phong vừa mới về, chuyện có thể tiến hành trong nay mai.

Lập Á hừ nhạt một tiếng:

- Ta muốn ngay bây giờ.

Lập Á lạnh lùng nhìn Mai Lâm:

- Ta muốn chuyện đó trước khi ta lên đường đến Trúc gia trang.
- Lão nhân gia.
- Ý của Lập Ái chưa một ai dám cãi.

Mai Lâm bối rối vô cùng.

Lập Ái nâng cằm nàng:

- Nàng cãi lại lý của ta chẳng?

Mai Lâm lắc đầu:

- Mai Lâm không dám cãi lại ý của lão nhân gia.
- Thế thì được rồi.

Lập Ái tiến đến bên Nhật Phong. Lão bất thần điểm vào ba đại huyệt khiêu hỏa, linh đài và bách hội rồi lấy một viên hoàn đơn nhét luôn vào miệng Nhật Phong.

Lập Ái quay qua chỗ ngồi thì Nhật Phong rùng mình liên tục, rồi nôn thốc nôn tháo ra những chất nhờn đặc quánh đen kịt. Sau đó Nhật Phong không còn sức đứng nổi từ từ khụy xuống sàn thư phòng của Nhược Mai Lâm.

Mai Lâm nói:

- Lão nhân gia... Nhật Phong như vậy thì sao có thể dùng được dược thảo "mê tình"
- Cứ cho y uống dược thảo "mê tình", một khắc sau ắt sẽ thực hiện được những gì ta muốn.

Mai Lâm thở dài một tiếng.

Nàng không còn cách nào khác, dù muốn hay không muốn nàng không thể chống lại ý của Lập Ái, bởi y đang là chủ nhân Thiên Luân cung.

Mai Lâm phải bón cho Nhật Phong uống dược thảo “mê tình”. Mỗi lần nàng bón cho chàng uống, tim lại đập thành thịch, trong lòng dâng trào một cảm giác mơ hồ khó tả và xem trong sự lo lắng khôn cùng.

Mai Lâm nghĩ thầm:

“Nhật Phong làm sao bây giờ. Chàng sẽ tỉnh lại rồi lại mê muội trong lửa tình cuối cùng thì biến thành cái xác không hồn gớm ghiếc. Nhật Phong... nếu có chết thì Mai Lâm sẽ lo chu toàn cho giọt máu của chàng.”

Mai Lâm bón xong thở dài một tiếng.

Lập Ái nhìn hai người mỉm cười:

- Nàng cho y dùng xong dược thảo “mê tình” rồi chứ?
- Thưa rồi.

Lập Ái đứng lên:

- Đưa y vào Hoa đặng phòng mà hành sự đi. Với Lãnh Nhật Phong ta không muốn thấy.
- Lão nhân gia
- Đi đi

Nhược Mai Lâm dìu Nhật Phong đứng lên đưa về phía hậu phòng có hồ nước. Nàng đi ngang Lập Ái nghe gã thở dài một tiếng.